

PHONG HOA

RA NGÀY THU SAU

DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYEN XUAN MAI

DIRECTEUR NGUYEN TUONG TAM

ADMINISTRATEUR
PHAM HUU NHINH

TRAI, GÁI BẮNG QUYỀN

TÔI không được nghe bài diễn văn của cô Nguyễn Thị Kiêm, tuy tối hôm mồng chín, tháng chín, năm một nghìn chín trăm ba mươi tư, tôi đã có hân-hạnh đến họp mặt với anh em, chị em ở nhà hội quán Khai Trí Tiến Đức. Lối đó không phải tại tôi, cũng không phải tại cô Nguyễn Thị Kiêm, mà có lẽ cũng không phải tại ông Nguyễn-đức-Nhuận, ông chủ nhiệm rất hiền lành và dễ yêu của một cơ quan phụ-nữ trong Nam.

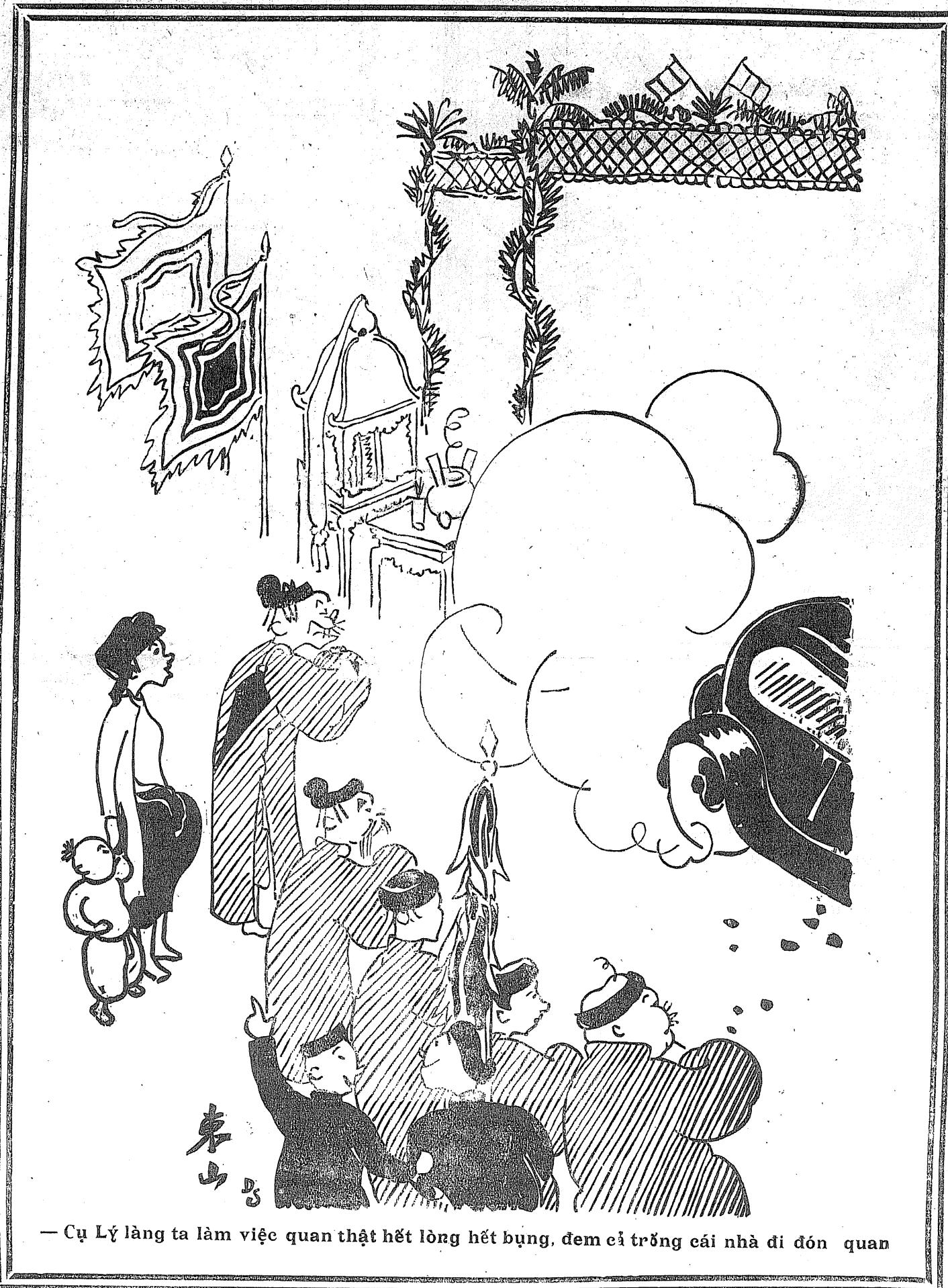
Nhưng lại nhở về sự mất trật tự của nó, mà buổi tối đáng kỷ niệm ấy đã gợi ra một vấn đề rất quan trọng: vấn đề nam-nữ bình quyền.

Bình quyền thì hẳn tà bình quyền. Ai mới bước vào trong phòng K. T. I. Đ. cũng trông thấy ngay: Cả hai bên nam, nữ đều đồng bằng nhau, đều làm huyền náo ngang nhau, đều phản nàn bằng một thứ tiếng về nỗi chẳng nghe rõ chi ráo, nhất là đều đứng lên ghế để che lẩn mắt nhau, thực chẳng chịu nhường nhau, chẳng chịu kém nhau một li, một leo.

Những bằng có chắc chắn ấy tưởng làm cho phái nghịch chủ nghĩa nam-nữ bình quyền phải khuất nhục. Nhưng mà không, thực không, họ nhất định đem hết tài ngôn ngữ, cử chỉ để tỏ cho ta biết rằng trai, gái không thể bằng nhau được.

Người thứ nhất bên phái nghịch ấy là ông huyền Trị. Ấy là tôi dựa vào cử chỉ của ông mà phỏng đoán thế. Vì nếu không muốn phản đối cái thuyết nam-nữ bình quyền thì không khi nào trước mặt gần nghìn thính giả, ông lại dám quả quyết leo lên diễn đàn mà hô lớn rằng phụ-nữ « yêu đuối » và tha thiết ba, bốn lần xin phái khoe nhường ghế cho phái yếu.

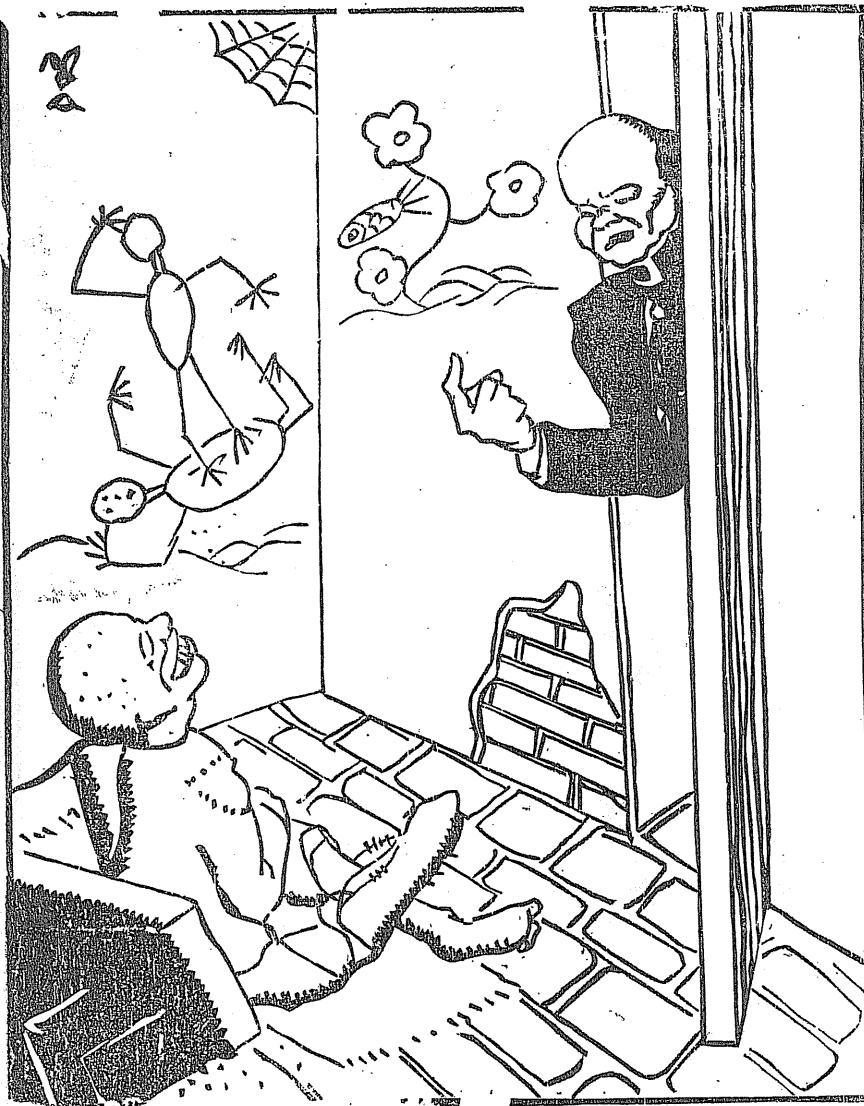
(Xem tiếp trang 2)

— Cụ Lý làng ta làm việc quan thật hết lòng hết bụng, đem cả trống cái nhà đi đón quan

Bản báo đương dự bị nay mai cho ra

MỘT SỐ ĐẶC BIỆT RẤT LẠ

Cai tù — Có ông em đến thăm, ra buồng nói truyện.

Tên tù — À! lão em đến hỏi nợ chứ thăm gì, ông bảo hắn mượn hỏi gì « vào đây nói truyện ».

TRAI, GÁI BẮNG QUYỀN

(Tiếp theo)

Thiết tưởng muốn bình quyền thì phải bình dù mọi quyền, từ quyền ngồi cho chí quyền đứng, chứ cứ chọn lấy những lúc vui vẻ, nhàn nhã, sung sướng mà bình, còn những lúc khó nhọc, khổ sở thi không bình nữa, như thế sao tiện, hoặc chỉ tiện cho các bà, các cô.

Kia, hãy coi bên Anh, phụ-nữ đăng lính cảnh sát, bên Nga, phụ-nữ đăng lính ra trận như đàn ông. Họ cốt tò cho moi người biết rằng không có phái khỏe, phái yếu nữa, và việc giạng có râu làm nỗi, họ cũng làm nỗi.

Mấy lời của ông huyện Tri làm tôi nhớ tới một câu truyện cũ rich mà năm nào các báo đã nha nha nói đến. Tôi ôn chép lại đây một lần nữa tuy là « nói hậu », song câu truyện cũ ấy vẫn còn hợp thời lắm:

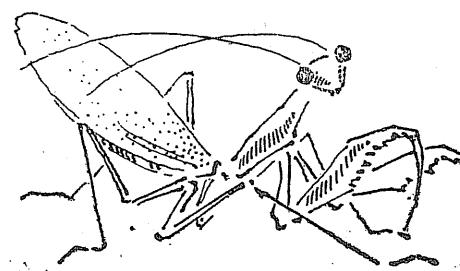
Một chuyến xe điện đồng hết chỗ ngồi. Một người hành khách phái... có râu thấy một cô xinh đẹp lên xe liền đứng dậy nhường chỗ. Tức thì cô kia cùi lại:

— Ông suýt ngốc quá! Tôi có quên ngồi đâu mà ông phải cùi giúp tôi. Vì có gì ông đứng được, mà tôi lại không đứng được? Ông tưởng ông khỏe hơn tôi ư? Thực ông lùm to.

Có nhiên là câu truyện ấy xảy ra ở bên Âu châu. Nếu nó có thể xảy ra được ở nước ta thì hôm nay Kiêm điện thuyết, ông Tri đã chẳng mất công bốn lần đòi quyền ngồi ghế cho phái yếu.

Vậy nam-nữ có thể bình quyền được không? Mà thế nào là nam-nữ bình quyền? Có lẽ không ai biết mà cũng chẳng đòi nào ai biết, dù ở bên tây cũng vậy.

Nhị-Linh

TƯ

Đã tưởng ông thoát ra ngoài bị cùi bảng Hoàng.

Là vì số đầu, ông đã nêu lên mấy giọng trịnh trọng: ông thề rằng đầu sao mặc lòng, đầu khó khăn về mặt lý tài bay về mặt khác đến đâu, tờ Việt Nam sẽ vẫn cứ thản nhiên mà ra mãi, trường cửu như bia đá, hay hơn nữa như cái bia miệng.

Hai số, ba số, rồi bằng im... Không kèn, không trống, tờ Việt Nam và ông Hy Tông đem nhau vào hư không... bị yên lặng, bị hư không.

Nghe đâu vì lý là quan bách. Sống chết là sự thường, chắc ông Hy Tông nghĩ vậy. Nhưng nếu thế, ông còn thể làm gì cho thêm chật giầy? Thì... cả trè chui vào... bị vậy.

KỲ SAU

SỐ TRUNG THU

Sẽ có phụ trương đăng

MỘT BỨC THƯ

CUA BA XXX

(Vì là truyện thật nên
tác giả muôn giấu tên).

Mỗi số 3 xu
Biểu các bạn mua dài hạn.

Ông Trần kiên Mỹ, Tự lực văn đoàn và báo Ngày Nay

Ông T. k. Mỹ nói về dư luận Việt-Nam, có đoán rằng sang răm 1935, phong trào ưa tiêu thuyết sẽ mất, mà phong trào khác, thiên về thực tế sẽ xuất hiện.

Ông khen Tự lực văn đoàn tinh mắt, biết trước xu hướng và sự nhu cầu của dân chúng, nên, ngoài tờ P. H. lại sửa soạn ra tờ « Ngày Nay ».

Ông kết luận: công chúng Việt Nam cười đã đủ rồi, mà cũng sắp chán nhũng cuộc đời tưởng tượng của tiêu thuyết. Họ sẽ phải chuộng những vấn đề quan hệ đến thực tế.

« Ngày Nay » chưa ra, nhưng thấy tên mà biết được là thiên về thực tế, ông Trần-kiên-Mỹ kẽ cũng tinh mắt thực.

Tinh mắt, chúng tôi chưa biết, chứ đoán được su-hướng của quốc dân, thì chúng tôi không dám có cái biệt tài ấy. Tuy thuộc về hạng « tử », nhưng tôi chỉ đoán biết được những việc đã xảy ra rồi mà thôi.

Mà, thật vậy, không phải tự nhiên có phong trào ưa tiêu thuyết, cũng không phải đột nhiên sẽ có phong trào chuộng thực tế. Ua cười; thích đọc truyện, chuộng thực tế, đều là những sự nhu cần sẵn có của dân chúng, nhưng khó nhất là gọi ra được.

Phong-hóa gọi ra tính ưa vui, nên giọng văn sầu của bọn văn sĩ chán nản mới không còn nữa, gọi cái tính ưa tiêu thuyết, nên phong trào ưa tiêu thuyết mới có, đến tính chuộng thực tế, dân chúng cũng có sẵn rồi, nên chúng tôi mới đoán được như vậy.

Đoán trước được sự đã xảy ra chúng tôi thực chỉ có cái biệt tài... của bọn thầy tướng, thầy số.

Ông Hy Tông với tờ Việt-nam
Sau một thời nghỉ ngơi khá lâu, Ông Hy Tông xuất bản tờ tạp chí Việt Nam.

Ông Ng-trọng-Thuật trả lời

Báo Nam-phong số 201-202 có đăng bài « Thị ra ông Tú-Ly phù đạo Không » của ông N. T. Thuật trả lời tôi.

Có nhiên là ông cãi rằng ông không « tùng-bè » vào đâu cả.

Trước hết, ông nhất định bảo tôi bắt đức Không buột mồm mà thốt ra câu « thệ giả như tư phù, bất xả trú dạ », tuy tôi đã cắt nghĩa rõ cho ông nghe. Ông bảo rằng ông không cãi cố, vẫn lý đã rành-rành ra đây, ông nhất định rồi, tôi chỉ còn đợi ông nhị định nữa mà thôi.

Rồi ông lại nhất định rằng đức Không cho chữ « thệ giả » là « những việc đang qua » tuy ông chưa mượn « dí » gọi hồn đức Không lên hỏi lại. Đến chữ phù (夫), ông cũng nhất định là « chăng » nốt. Câu 命 (không phải là 命) 矣 夫 (mệnh trời như vậy) ông cho là ý chưa quyết, còn 夫 夫 也 thi ông bảo tôi nên xem lại, vì trong sách luận ngữ chỉ có câu 有矣夫. Nhưng câu 夫 夫 也 (chính người ấy), không phải ở sách Luận ngữ mà ở 禮 檀弓 (Lê dan cung). Vậy xin ông cũng nên xem lại. Nhưng nếu ông nhất định không, thì cũng đành vậy.

Té ra cũng có kim

Ông dẫn Heraclite, bảo « đời không có kim ». Nhưng cách sau mấy giờ, đã thấy ông nói: « ... thời gian liên miên dằng-dặc... Tuy người ta có phân ba tên: quá khứ, hiện kim, và tương lai, để đánh dấu từng quãng mà gọi làm dấy thôi, chứ thực thi nó vẫn không nhất định ».

... Té ra cũng có kim. Ông dẫn Heraclite « vừa bảo việc này là kim, thì

Ở Hà Thành có hai cái đặc-sắc nhất là:
« SAPHÒNG NGƯA VĂN »

dùng rất tốt, giá rất hạ, nghĩa là thứ hàng rất hợp thời trong lúc khủng hoảng này.

« NƯỚC CHẤM MAMY SAUCE »

ăn rất thơm tho ngon lành, đã có giấy chứng nhận Tòa Thi-nghiêm cấp cho là bô và hợp vệ-sinh.

Những nhà tiết kiệm nên dùng Sà-phòng Ngưa văn.

Những nhà lịch-sử nên có nước chấm Mamy.

Tổng-cục NGHIÊM LÂM 14, Rue Rondony, Hanoi

Cần nhiều đại-lý các nơi — Đến và viết thư thương lượng

NHỎ ĐÈN LỚN

kim ấy đã có rồi ». Nhưng ông quên mất rằng trước khi là có, thì nó là kim. Ông dẫn Không-tử : « Thầy Hồi này vừa biết ra là mới mà chớp mắt nó đã cũ rồi », nhưng trước khi là cũ, thì nó lại là mới.

Ông lại bảo : « Héraclite nói « đời không có kim » là chỉ nghĩa « présent » của thời gian, còn ông Tú Ly nói có ông, có tôi thì nó thuộc về nghĩa (existence) của không gian kia mà, Về không-gian thì tôi, ông, mọi người, địa cầu, các vì sao đều có cả chứ sao lại không ? »

Xin mạn phép ông, hình như ông lại « tung-bê » vào chỗ sai lầm thì phải. Ông cho không-gian như một con sông, trong đó, tôi, ông, địa cầu, tinh tú, lồn nhồn cả, rồi trong đó, thời gian, như giòng nước, lờn vờn qua mọi vật rồi trôi đi. Ông quên rằng trong lúc giòng nước trôi, thì mọi vật cũng thay đổi. Ông quên mất rằng, ông biết là ông có, là vì ông cảm thấy rằng ông vẫn là ông, tuy cảm giác, ý nghĩ ông theo ông mà thay đổi. Nhưng nếu không có kim, thì ông đã không về quá khứ, ông còn lúc nào cảm thấy rằng ông vẫn là ông nữa!

Nếu ông thuộc về quá khứ, thì như trên đã nói, ông không có, không gian với sự vật còn làm gì có. Mà nếu ông thuộc về tương lai, thì đến ông, ông cũng chưa biết ông ra sao nữa là không gian với mọi vật.

NHÀ XUẤT BẢN ĐỜI NAY

15 Septembre 1934 bắt đầu bán

ĐẸP

CỦA NG. CÁT TƯỜNG VÀ CÁC BẠN :
TÔ-NGỌC-VÂN, LÊ-PHỒ,

TRẦN - QUANG - TRẦN TÚC NGUYỄN

Nói về mọi vẻ đẹp
Nhieu tranh ảnh đẹp
Giấy tốt thượng hạng

Có ảnh có Nguyễn-thị-Hậu
(người mặc bộ áo mới đầu tiên)
Tranh bìa do ô. T. N. Vân vẽ. Cách
xếp chữ và chọn màu do ô. Đỗ-Văn

NGƯỜI MỚI
MUỐN BIẾT MỌI VỀ ĐẸP CỦA CUỘC ĐỜI MỚI
NÊN XEM CUỐN « ĐẸP » NÀY VÀ NHỮNG CUỐN

ĐẸP SAU

Mỗi cuốn : \$35
Tiền cước : 1 cuốn \$20, mỗi cuốn thêm \$0.06
các bạn mua P.H. dài hạn được trừ 10%

Đạo Khổng

Cuối bài, ông Nguyễn-trọng-Thuật, bỏ lời phê mà nhận lời giải nghĩa câu « *thệ giả...* » của tôi là đúng. Nhưng ông bảo thế là tôi bận đọc, và tôi lại hóa ra phù đạo Không, công nhiên phản đối với Tư lực văn đoàn đang làm việc bài trừ đạo Không.

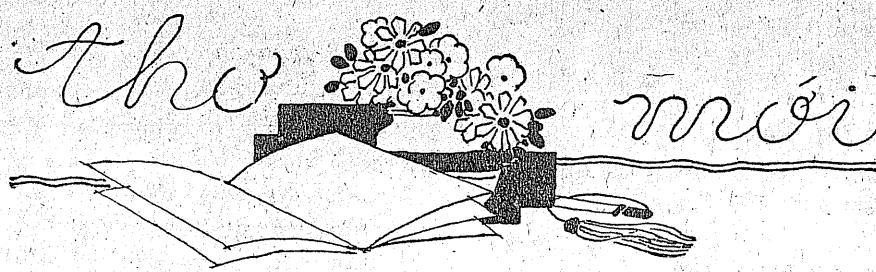
Nhưng, ông N. T. Thuật không ngờ rằng ông lại « tung-bê » vào chỗ sai lầm lần nữa. Tư lực văn đoàn đâu có bài trừ đạo Không, mục đích thứ tám của Tư lực văn đoàn là làm cho người ta biết rằng đạo Không không hợp thời.

Tôi nói « đạo Không » chứ không phải một vài phần triết lý của đức Không. Ví dụ, ông dẫn câu của Phu-ửu nói : « phải có hiểu với cha mẹ » mà tôi cho ông là phù đạo Không, thì chắc ông cười tôi đến chết. Đây cũng vậy. Tôi bảo Phu-ửu cho sự vật biến đổi luân, mà ông cho tôi là phù đạo Không ngay, thì mạn phép ông, ông cho tôi cười với.

Đạo Không gồm tất cả bao nhiêu thứ, có chỗ đúng, có chỗ không đúng như mọi việc của người ta, chứ không phải là toàn giờ, nhưng như chúng tôi nhắc đi nhắc lại bấy lâu nay, ta không thể nhẫn nhường cái giờ bỏ ra, giữ lấy cái hay, rồi tìm cái hay của tây phương mà thu thập lấy. Có mặt phải, có mặt trái, hai cái vẫn minh, ta phải trọng lấy một, ta phải lấy lương tri, lẽ phải mà trọng, trọng lấy một thôi.

... Vì thế mà chúng tôi đã trọng rồi.

TÚ-LÝ

CÔ HÁI MƠ

Thơ thẩn đường chiều một khách thơ,

Say nhìn xa rằng núi xanh mờ.

Khi trời lặng lẽ và trong trẻo,

Thấp thoáng rừng mơ, có hái mơ.

Hồi cô con gái hái mơ già,

Cô chưa về tr? Đường con xa.

Mà ánh trời hôm đà sắp tắt.

Hay cô ở lại về cùng ta?

Nhà ta ở dưới gốc cây dương,

Cách động Hương-son nả dâm đường.

Có suối nước trong tuôn róc-rách,

Có hoa bên suối ngát đưa hương.

Cô hái mơơi!

Không trả lời nhau lấy một lời,

Cứ lặng rồi đi rồi khuất bóng,

Rừng mơ hắt lá mơ rơi.

Nguyễn-Bình

LÁ RUNG

Hôm xưa lúc đương xuân

Búp non mới nẩy mầm

Hôm nay thu vừa đến

Lá vàng rụng đầy sân

Gió đưa thoảng bờ ao

Trong mây đám cây cao

Tùng lá lại tùng lá;

Đua nhau rụng lao sao.

Để lại cành tro tro

Tó diêm cành tiêu sơ.

Thương thay đàn chim nhỏ

Thưa lá mất cây nhở.

Muốn cho lá không bay

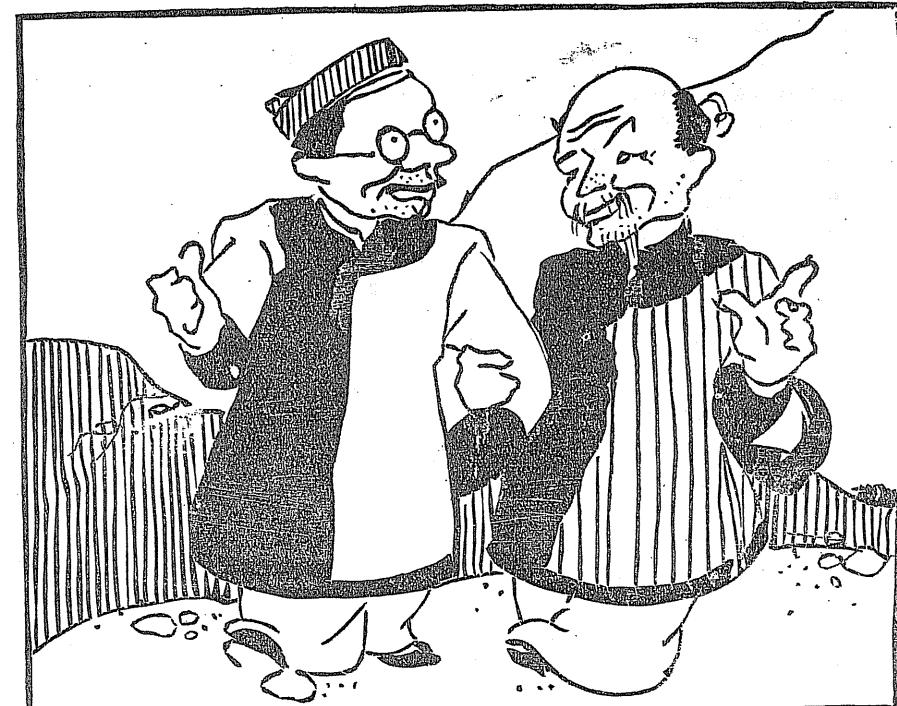
Xanh mãi trên cành cây

Van nắng lại van gió

Xin nhẹ nhẹ ngừng lay.

Nhưng sao lá cứ rơi.

V. D.

A — Tôi sang chơi bắc mai mà không gặp.
B — Còn tôi, tôi sang nhà cụ ba bốn lần, lần nào cũng thấy vắng cụ.

A Cả lân B — Nếu hai ta đều ở nhà cả thi có lẽ gặp nhau lâu rồi

HIỆU THUỐC TÂY HÀNG GAI

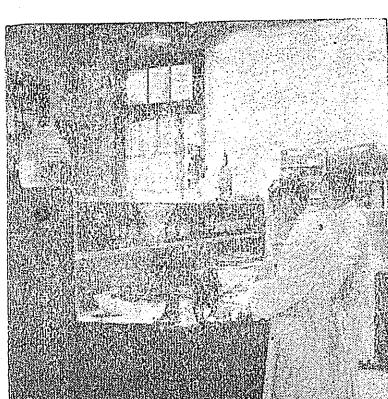
Pharmacie de Hanoi, 13 Rue du Chanvre Hanoi

HOÀNG-MỘNG-GIÁC và NGUYỄN-HẠC-HẢI, Bảo-chẽ hạng nhất trường Đại-học Paris

Chinh chủ nhân tiếp khách và trông nom chế các đơn thuốc cần thận.

Có bán : Rượu bồ Vintonique Alexandra 1\$95 — Phấn rôm Sudoline 0\$40

Sirops Giải khát như grenadine, citron vân vân 0\$85

HỘI BỆNH

Mme Mụ Béo

Heo I.—Người tôi đãi đà quá, — tôi lấy làm buồn rầu lắm.

Ngài làm ơn chỉ dùm cách làm cho gầy người đi một chút.

ĐÁP.—Với một người đàn bà lại muốn hưu duyên, thì béo là một bệnh khó thương thật: tôi rất hiếu nỗi buồn bức của bà. Tiếc rằng tôi không giỏi chữa bệnh đó, xin bà hỏi các nhà chuyên môn xem. Song cũng xin hiến bà một phương-pháp của tôi. Tìm cách hiều cho bằng được những văn-suôi của Văn Học, các bài thường thức của Khoa học... Tìm cái hay của văn Nhật Tân... Cứ thế trong ba tháng. Có thể nào, bà cho biết tin.

■

Hỏi :

Trước kia tôi làm nghề hàng mǎ, nay tôi nghỉ ở nhà không làm việc gì cả. Những lúc nhàn rỗi, tôi đâm ra có cái chứng muốn làm toàn những thứ giả cả, nhất là làm giấy bạc giả. Cả ngày tôi chỉ tơ tưởng đến sự đó, nay đã thành ra một định kiến — tôi chắc là vì ngày trước, tôi quen làm đồ giả, nên sinh ra như thế.

Vậy ngài có cách nào chữa cho khổ i cái bệnh muốn làm giấy bạc giả ấy không?

■

Trả lời :

Thưa ông không khó gì cả. Muốn cho ông thôi không thích làm giấy bạc giả, không có cách gì hơn là làm cho ông lúc nào cũng có giấy bạc thật. Hiện giờ trong két nhà tôi có tờ giấy bạc hai chục, mời ông lại ngay, tôi xin đưa hầu ông, bệnh ông sẽ khỏi.

Lời dặn thêm :

Đối riêng với ông, giá mỗi lần thăm bệnh, tôi lấy đúng hai chục.

■

Cô Phụ-nữ

Hỏi : Tại sao em không được sống mãi với quốc dân? Em ngắc ngoài mấy mươi phen rồi sau cùng cũng đến phải chết. Ngài trả lời em và tìm phương cứu chữa cho.

ĐÁP : Đã chết mà còn hỏi, tất cả là oan hồn hiện về đây, Thôi thì trước sau ai cũng một lần! Chết trước khỏi phải chết sau, mà chết sớm càng uroc nghỉ sớm. Thế thì than vắn làm

chi nữa hồi cô? Vả lại, cô sinh ra tiên thiên bất túc, mà hậu thiên cũng chẳng hơn gì... Đến lúc cô nhứt lên, tất là đường kinh... té bất điều. Trường thọ làm sao được. Cố nhân tây thì tôi không rõ, nhưng cố nhân ta thì có nói :

*Giai nhân tự cõi như danh tướng,
Bất hứa nhân gian kiến bạch đầu.*

Cô hiều cùng chẳng tôi cũng không cần, nhưng xin lấy câu đó để an-ủi vong hồn cô.

Dr de LÊ-TA

TỰ VỤNG HOẠT KẾ

Nghĩa đen :: vẽ râu.

Nghĩa bóng : Có nợ ai, nhưng hải đê đãi chưa trả.

Lịch sử : Không biết từ đâu và năm nào. Một anh có nợ đi qua nhà chủ nợ phải vẽ râu vào cho chủ nợ không nhận được mặt.

Ông nào nhiều nợ được tên là ông tót râu.

Võ lợ cõ

Nghĩa đen : vồ mất cái lợ cõ.

Nghĩa bóng : mất danh giá.

Lịch sử : Nhà giàu hoặc nhà quý phái thường hay có nhiều đồ cõi hay ít ra là một cái lợ cõi. Cái đồ ấy để chứng thực rằng ta đây không phải dòng-dõi thường. Cái lợ cõi mà vồ mất là mất cái chứng cứ ấy.

Phát nguyên từ mấy người làm việc ở nhà bán đồ cổ phố Trường-thị Hanoi, vào năm 1926.

Cưỡi cọp

Nghĩa đen : người cưỡi lên lưng con cọp, tất nhiên là cọp khó cắn, khó cắn, khó cào, mà cứ phải chạy.

Nghĩa bóng : ngồi trên xe mà không có tiền. Cứ mặc kệ cho xe chạy, vì nếu xuống tất phải trả tiền, mà không có thì xe nó lôi thôi như ở trên mìn cọp không sao, hễ xuống là cọp vồ ngay.

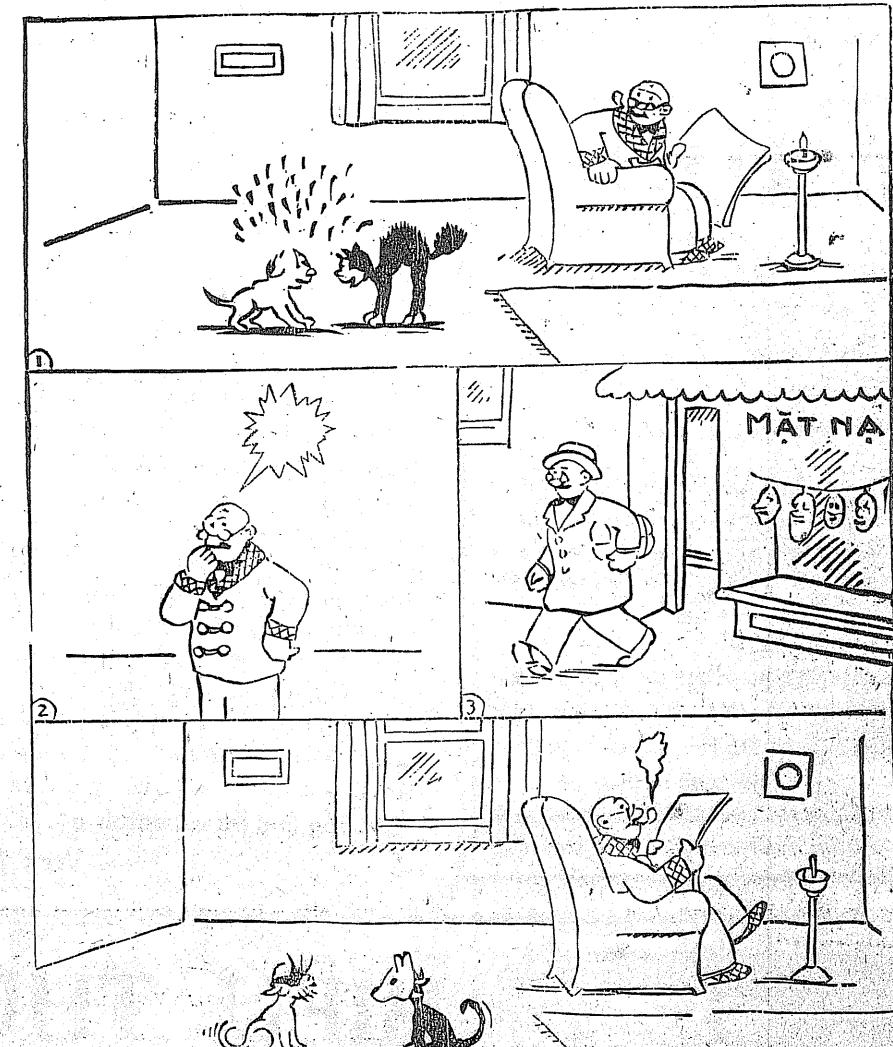
Lịch sử : Một ông túi rỗng mà cần phải tiêu tiền, cứ nhảy phura lên xe để gặp ai là hỏi vay. May gặp ông bạn hỏi vay, và kề lại cái mưu di xe, ông bạn tắc lưỡi: nhảy lên mà không có lối xuống, chẳng khác gì cưỡi con cọp.

Ngym

NỤ CƯỜI NƯỚC NGOÀI

Ông hội trưởng — Thưa các ngài, tôi lấy làm vui lòng báo tin cho các ngài hay rằng thứ tru桔e mọc tóc của hội ta bán chạy lắm.

Một cách hiệu nghiệm để cho mèo chó khỏi cào nhau.

The World

KIỂU NHÀ ĐẸP DO TAY NGƯỜI CHUYÊN-NHỀN VẼ

Chúng tôi đã ngoài 16 năm chuyên-nhෑn về kiêu nhà. Vì được lòng tin của các ngài trong ba kỳ, nên chúng tôi đã lập thêm một sở nữa ở THANH-HÓA. (Xin tinh giá hạ)

TOUT POUR ARCHITECTURE

NHUẬN - ÔC

SIEGE : 168, Rue Lê-Lợi, HANOI (Gần trường Thủ-duc)

AGENCE : 63, Avenue Maréchal Joffre, Thanh-Hoa

SỮA
NESTLÉ
HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO
CHÍNH PHỦ PHÁP

Độc quyền bán cho các nhà thương, các
nhà hộ sinh và các nhà thương binh, v.v.
ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-môn

NESTLÉ
SOCIÉTÉ GÉNÉRALE
PARIS

NGƯỜI CAO DENT HÀ VIỆC

Hội nghị «làm thinh»

On Nữu-ước (Hoa-kỳ) gần đây có cuộc hội nghị của những người vừa cảm, vừa diếc. Tất cả có hai nghìn đại biểu cảm diếc ở các nơi về dự hội. Người ta gọi là hội nghị «làm thinh».

Nhưng họ làm thinh mặc dầu, hội nghị của họ lại ồn ào hơn tất cả hội nghị khác. Tí với họ thì có lẽ cho nghị viện dân biểu Bắc-kỳ là hội nghị «làm thinh» mới là đúng.

Trong khi ông đốc-tò Fox là hội trưởng đọc diễn văn, nghĩa là múa men ngón tay để làm dấu hiệu cho các đại biểu hiểu, thì bọn này kêu la như cháy đồi. Họ kêu la inh ỏi, mà ông hội trưởng không hề bận tâm đến... vì ông ấy diếc. Mà bọn đại biểu cũng không nghe thấy gì, vẫn cho là im lặng. Tối đến, họ lại nhảy đầm, trà, rượu với nhau có tới sáng. Nhưng họ vẫn ồn ào như chợ vỡ, ồn ào đến nỗi không có một người nào không diếc dám vào đây nữa... vì không diếc thì không sao chịu nổi.

... Cũng như ở nghị viện dân biểu nhà, không diếc cũng không sao chịu nổi được lời bàn của các ông nghị ngáp.

Khinh bỉ những câu «chửi»

TRONG một bài của ông Hoàng-zhur-Nam, chủ nhiệm báo Đông-dương mới «l'Indochine nouvelle», ông có nói rằng ta nên khinh-bỉ những câu chửi rủa, mà tỏ lòng khinh bỉ ấy bởi sự im lặng. Đó là cách trả lời tốt hơn hết. «Chửi» người chỉ làm bẩn mặt kẻ đã thốt ra những câu thô bỉ. Im không trả lời những kẻ ấy, là tỏ cho họ biết rằng ta có giáo-đục hơn họ, ta thuộc vào hạng người cao hơn họ. Sự im lặng của ta không phải là hèn nhát, mà chính là làm tiêu biếu cho lòng cao thượng của ta, không thèm dùng đến cái lối cãi nhau của bọn hàng tôm, hàng cá.

Kê mà bị kê hàng tôm, hàng cá chửi, thì ta cũng chẳng nỡ lòng nào đáp lại làm gì cho họ được toại lòng... tuy họ là đồng nghệ cũng vậy.

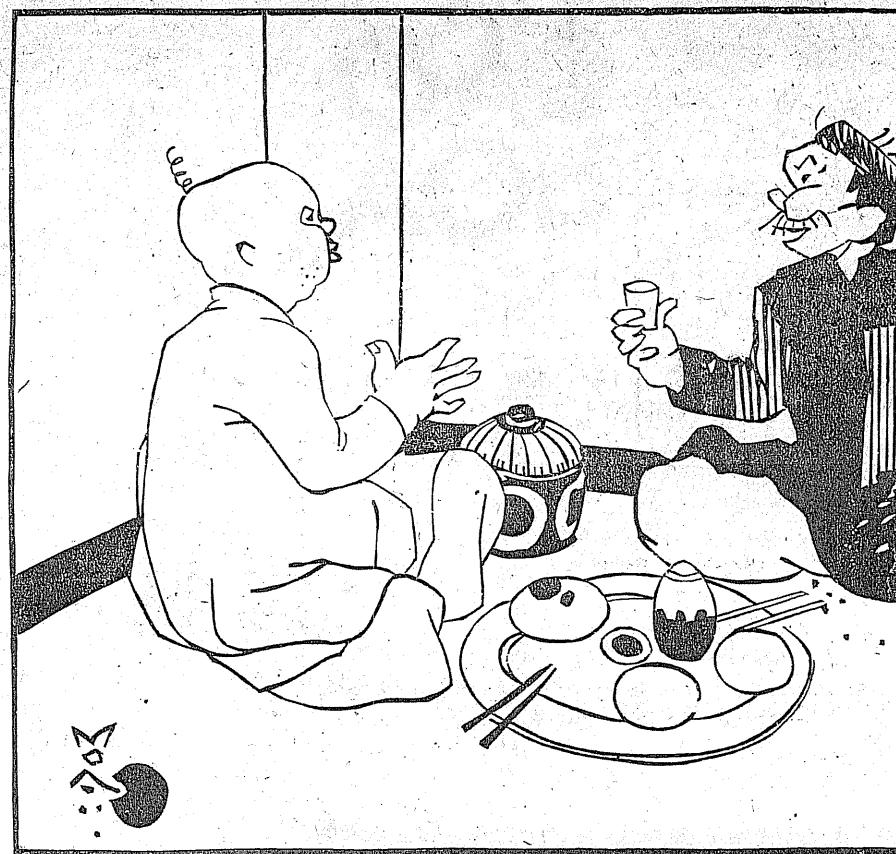
Hủ tục ở thôn quê

NHÂN câu truyện viễn lục sự huyện Tiên-du tỉnh Bắc-ninh bị truy tố, mới rõ được người làng Nội-dué.

Chắc ai cũng còn nhớ câu tục ngữ: «Gái Nội-dué cầu Lim», nhất là những người đã từng lên đồi Lim ngó thắt lưng cá vàng, nghe hát quan họ. Nhưng gái Nội-dué lăng-mạn bao nhiêu, thì trai Nội-dué lại cồ hủ bấy nhiêu.

Xã Nội-dué, gần đây, cải lương hương chính.

Mọi việc hiếu, hỉ đều theo một lối đơn sơ, cho khỏi phí tiền của dân.

Xã Xé — Khi cụ trăm tuổi, cụ định chờ ăn tang ở đâu?

Lý Toét — Cái đó thì để khi tôi chết, tôi định sau.

Xã Xé — Cụ nghĩ thế mà phải, đi đâu mà vội.

Bỗng bà thân sinh ra một nhà giàu trong làng, tên là Nguyễn-hòa-Tấn mất. Tấn là người tồn cõi, say quốc túy, mê quốc hồn, nên chẳng theo hương lẽ mới, khăng khăng làm ma linh đình, giữ chặt lấy cõi lẽ, như con chảy bám chặt lấy búi tóc hành của cụ lý Toét vậy.

Nguyễn-hòa-Khánh, anh em thúc bá với Tấn, mà lại là phó hội trong làng, khuyên răn Tấn không được, lại sinh ra hiềm khích nữa. Từ sự hiềm khích đến sự kiện tụng, chỉ có một bước con, nhất là ở chốn thôn quê hủ lậu.

Những sự đó không cần biết. Sự cần biết là cái thái độ khư khư của nhà giàu Nguyễn-hòa-Tấn. Cái óc tồn cõi của ông này, ta thấy nhanh ở các vùng quê, như lợn con ngoài cánh đồng.

Thật là một sự đáng mừng cho quốc hồn, quốc túy, đáng buồn cho những người muốn cải cách.

Văn chương dâm ô

Người thay mặt cho thanh niên nước Thụy-sĩ có gửi cho Thái-tử nước ấy một lá đơn xin Thái-tử bài trừ thú văn chương dâm ô. Có đến 126.000 người ký lá đơn ấy. Thái-tử trả lời rằng Thái-tử rất vui lòng lo bài trừ nạn ấy cho tết, vì Thái-tử cũng là người trong đám thanh niên.

Văn chương dâm-ô không phải là một ách riêng của nước Thụy-Sĩ, nó sắp hóa ra cái ách của nước ta rồi. Vì vậy, nên ông Bùi-xuân-Học sấp r Tay thổi loa để bài trừ nạn đó; nhưng ông nên thổi vừa vừa thôi, thổi mạnh quá đến rách loa ra mất đấy!

Voi ra tòa

BÊN Án-độ, có một con voi đã vật chết mất đến hai, ba người quản tượng của nó trong vài năm nay. Vì vậy nên chủ nó phải lôi ra tòa, bị kiện về khoản bồi thường những khỗ chủ.

Thấy con voi ngày thường hiền lành mà bỗng dung hóa ra dữ tợn, quan tòa cho đòi voi ra để cho quan thú-y coi xem thế nào. Xem đoạn, các quan tòa, các ông thú-y, các thầy kiệu và hai bên bị, nguyên trở vào luận tội.

Người chủ con voi đương hùng hồn cãi cho con vật hiền lành hãi còn đương độ trai tráng (con voi mới có 75 tuổi), thì bỗng dung nghe tiếng đồ ầm. Thị ra con voi đã qùy xuống, nằm lăn ra, chết.

Các báo chí đăng tin này cho là con voi kia vì hối-hận, nên không thể sống được nữa. Có người lại bảo vì nó bị lôi ra tòa, thấy uy nghi quá, lo sợ đến nỗi bỏ đời.

Nếu vậy, chắc xuống đến trước mặt Diêm-vương, con voi nọ sẽ kiện các

quan tòa đã lấy oai bắt nạt nó và các nhà báo đồ oan cho nó những tình cảm của loài người.

Ông Nam Chúc

và ông Nguyễn-Mạnh-Tường...

Ong Nam Chúc ở báo Đuốc-nhà-Nam, nổi tiếng với ông Tân-hủ-nho và vô số các nhà văn-sĩ khác, trách móc, mỉa mai ông nghè Tường «gầy mãi bài đàn ghét nước», «cạo», thống mả cổ hương đồng bào» thành ra «con người phụ nguyền, quên gốc». Ông lại muốn làm một nhà tâm lý học, đoán già rằng «theo sự ông nghè biết» thì hình như vì ông nghè Tường không lấy được «một bà vợ vừa đẹp vừa giàu», nên ông hóa ra con người vong bản.

Lời buộc tội, rõ rệt, ráo riết lắm. Nhưng cũng vì thế mà ông Nam Chúc nên thận trọng hơn chút nữa mới phải. Giá phỏng ông Tường là con người nhỏ nhen đến nỗi vì không lấy được vợ mà ghét đến cả nước, cả nòi giống, ông Nam Chúc mặt sát như vậy là phải: người đến thế là người bỏ đi. Nhưng buộc tội người như vậy, mà chỉ dùng những chữ «hình như, có lẽ» thì có lẽ ông Nam Chúc cũng mất vào tội nốt: tội phỉ báng.

Ông bảo ông nghè Tường ghét nước. Ông nói chắc chắn lắm, chắc chắn quá. Song những lẽ ông viện ra nó lại không chắc chắn chút nào. Ông viện vào câu của ông nghè Tường nhận rằng «chỉ tu tưởng, hành vi như người tây phương và tự mình có cái trách nhiệm bênh vực cái văn-minh Địa-trung hải mà thôi».

Nhưng trong câu đó, tôi không thấy chứng cứ của sự vong bần của ông Tường. Câu đó chỉ tỏ cho ta biết, như lời ông nói, rằng ông Tường chôn cái văn hóa đông-phương xuống đất đen và đội cái văn minh Địa-trung hải lên chín tưng mây mà thôi. Không có thề vịn vào câu ấy mà bảo ông Tường quên nòi giống, quên nước được. Nếu tôi hiểu rõ thì ông Tường có ý tự nhận là người la-tinh, là vì ông chỉ hướng thụ có cái học thuật la tinh (culture latine): như vậy, ông bênh vực cho văn hóa Địa-trung hải.

Lấy đâu ra mà bảo là ông Tường quên nước? Nếu ông quên nước thật, thì can gì ông lại còn viết trong báo Việt-Nam, mong đem văn hóa tây phương làm nền làng để sày móng cho văn hóa nước nhà.

Bảo ông Tường «thiếu niên đặc chí, kiêu ngạo, tự tôn» thì cũng có lẽ, — vì thiếu niên vốn hay tự phụ — chứ đồ cho ông ta những tội ghê gớm kia thì ông Nam Chúc hơi giàu tưởng tượng một chút ít.

Hình như thế thì phải. TÚ-LÝ

GIÓ'I THIỆU THUỐC LÂU, GIANG

Xin giới thiệu với các ngài, từ trước tới nay mới có một thứ thuốc Lâu, Giang ra đời thực hay. Uống vào chóng khỏi và khỏi chắc chắn, không hại sinh dục, làm việc như thường. Nhẹ 2, 3 lọ, nặng 6, 8 lọ.

Thuốc ấy đã phân chất tại nhà thi nghiệm, đã thí-nghiệm cho nhiều người, kết quả mỹ mãn. Đã nhận được nhiều thư cảm ơn rút có giá trị,

Vậy xin giới thiệu với các ngài, từ nay sẽ khỏi bị tiền mất tật mang.

Thuốc Lâu mới phải hoặc đã lâu, tự đau rát, mủ nhiều ít, buốt tức xung quy đần.

Thuốc Giang-mai, bát cứ eù-dinh thiêng-pháo, mè-day, mào-gà, hoa khế.

Thuốc tiệt nọc và bồi bổ nguyên khí, kiên tinh bồi thận, cho những người sau khi khỏi bệnh Lâu, Giang

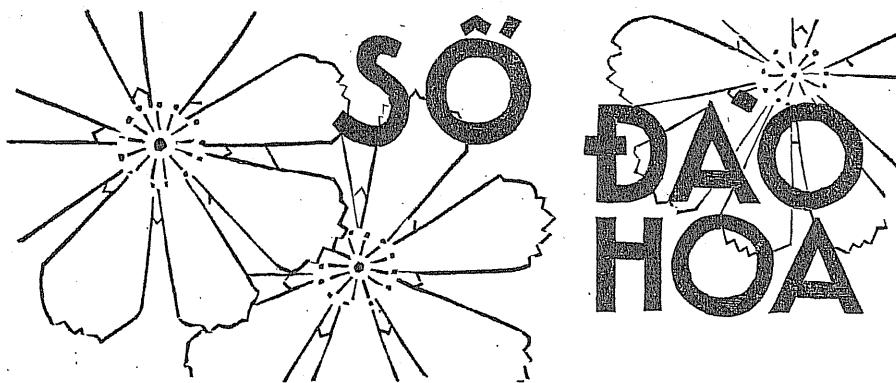
0 \$50

1 \$00

1 \$50

Bán tại nhà thuốc THƯỢNG - ĐỨC, № 27 Rue de la Mission (phố Nhà Chung) Hanoi.

Ở xa muôn dặm, viết thư về, sẽ có thuốc gửi «Lĩnh-hóa giao-ngân» đến tận nơi ngay.

Truyện một anh chàng xinh trai
của KHÁI - HƯNG

(Tiếp theo)

Chán đời

T RONG luôn hai năm, tôi đã đóng vai chán đời. Hết anh em, ai nói đến truyện tình-ái thì tôi cố làm ra có vẻ mặt buồn rầu mà không một tiếng thở dài thật não nùng, đau đớn.

Một vài người bạn thân đem lòng thương hại tôi và an-ủi tôi bằng những lời thành thực. Nhưng tôi, quả tôi không thành thực một chút nào. Vì cái tin chẳng lành mới xảy ra được một tháng, tôi đã quên hẳn Thi. Mà cũng không có lý gì khiến tôi không quên Thi được. Có sự liên lạc gì ràng buộc tôi với Thi đâu?

Song tôi cho rằng nếu tôi không làm ra bộ nhớ tiếc oán trách Thi, thời tôi sẽ trở nên một người tệ bạc, hơn nữa, tôi sẽ là một người không có cảm tình, nghĩa là một đứa trẻ icon. Vì thế, lúc nào có anh em đồng ý, tôi cũng ngâm ngùi ngược nhìn trời hay cúi nhìn đất bằng cặp mắt mờ mộng, giả dối.

Những thơ ca tôi thích ngâm nga nhất là các bài «Kỷ-Niệm» và «Những Đêm» đầy lời ta thán. Tiêu-thuyết Werther là cuốn sách gợi đầu giường của tôi.

Một lẽ nữa khiến tôi tự bắt buộc tôi phải có những tư tưởng thất vọng về tình: Tôi muốn tỏ cho anh em bạn biết rằng không những tôi không quê mùa tôi lại còn có thể tự hào là đã từng trải cuộc đời hơn mọi người khác.

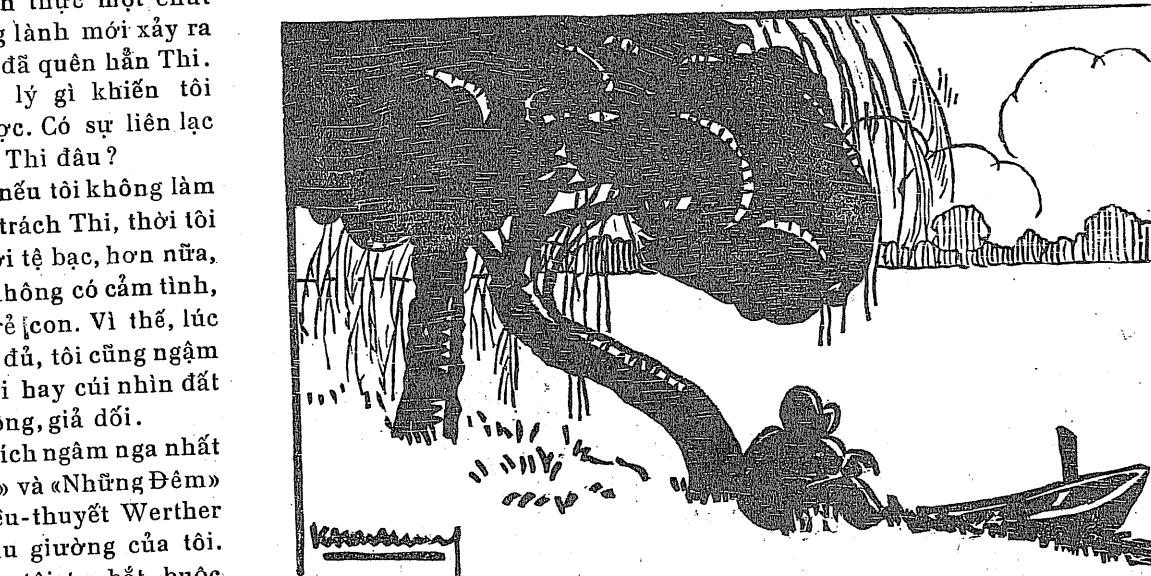
Sự từng trải ấy tôi tả bằng diện mạo và dáng điệu sầu-bi. Tôi lại tả bằng những câu thơ cảm-động cóp nhặt trong các áng văn xưa. Tôi còn nhớ mấy câu rất kêu mà rất sầu tôi viết trong những giờ học chửu nho :

Dương mắt coi chi buổi bạc tình...
Tinh-ái đời nay như thế cá,
Yêu người, người lai phu ta ngay...
Nghỉ đời mà ngán cho đời nhỉ,
Tinh-ái toàn là giả dối thôi...

Trong nhiều bài, tôi còn ví tôi như con cuốc than hè, như con ve sầu khóc hoa, hay như con chim Uyên mất bạn...

Nhưng bài thơ mà anh em bạn thích nhất lại là một bài văn dịch mà họ tưởng lầm là nguyên văn của tôi:

Trần thế lòng ta chán sạch rồi,
Chẳng mong chi nữa ở trên đời
Hồi ơi, lưu việc nơi quê cũ,
Cho trú một ngày đợi chết thôi.

mặt lại. Có khi gặp tiết thu, tôi ngồi hàng giờ ở bờ hồ Tây để cố gọt rữa một bài thơ khóc, khóc mùa thu, khóc trời thu, khóc người tình xưa đến mùa thu không trở lại.

Ấy là sang tháng tám, tháng chín ta, tôi cũng gọi tiết thu cho có vẻ nên thơ, chứ thực ra mùa thu nào có gì là sầu, là trời ảm-dạm, là mưa phuhn mù mịt, là tiếng nhạn kêu sương. Làn không khí vẫn trong trẻo sáng sủa, mà lầm khe về buổi chiều, trời vẫn còn nóng bức như mùa hè vậy.

Nhưng đối với trái tim « bị thương » của tôi, đối với linh hồn « đà tinh, đà tú » của tôi thì mùa thu phải là mùa thu của Lamartine, mùa thu của Đỗ-Phủ, Lý-Bach, Tô-đông-Pha. Tôi phải tưởng-tượng ra một mùa thu na-ná như thế.

Song loay hoay nghĩ mãi vẫn không tìm được vấn đề tả « Mùa thu » hay « Cái Hồ ». Sau chặng được dừng, tôi phải tạm dịch bài thơ Hồ của Lamartine vậy. Trong đó, tôi thích nhất đoạn:

Này cây, này cỏ, này trời,
Này nơi nghỉ mát của người tri-ái.

Nước còn cuộn, còn ẩm tiếng gió,
Cánh xưa còn, người cũ ôi đâu?
Gương cười, gương nói càng sâu,
Vắng tri-ái có vui đâu bao giờ?
Tri-ái thì hẳn là Thi. Đọc lại thơ, tôi cảm thấy tôi giận Thi lắm. Thà Thi chết như Elvire cho cam, chứ Thi còn sống thì bài văn dịch của tôi đồ quách. Tôi liền ngã đến đích bài « Kỷ Niệm » của Musset, mượn lời tác giả mắng tình-nhân và nhiếc móc Thi. Nhưng

hai ấy dài mà khó dịch quá. Tôi đành bỏ, và cũng từ đó, tôi bỏ mất cái thú ngâm nga, than vãn. Rõ tiếc.

Sinh viên Cao-đẳng

Phải, sự chán đời của tôi là giả dối. Nói cho đúng thì có lẽ chính tôi lại bị tôi lừa dối. Vì vẫn có hai cá nhân, hai bản ngã trong một tôi: Cá nhân thành thực, bé nhỏ, ngây thơ, và cá nhân nhân kiều-cách, chứa đầy những sự kiêu-sức, khoa-trương.

Cái tôi số hai che lấp, lấn át hẳn cái tôi số một trong những lúc tôi muốn hanh-diện tỏ với anh em rằng tôi là người đã từng nếm vị tanh khốc của ái-tình và nó bắt tôi phải vò deo cái mặt nạ chán đời cho được hợp với chủ nghĩa yếm thế của tôi.

Rồi khi vào học trường Cao-đẳng, vì nó, tôi lại bỏ cái mặt nạ ghét đời mà deo cái mặt nạ yêu đời.

Là vì hoàn cảnh xui nén, sự chán đời của tôi không còn hợp thời nữa. Chung quanh tôi chỉ toàn có những người vui vẻ, tươi cười, dùa bồn, đầm thắm, tha thiết với sự sống hiện tại.

Họ như nồng nàn đem cả tâm hồn ra mà học, mà yêu, mà muôn, mà ao ước dù sự ao ước chỉ vẫn vo, mơ mộng.

Có nhiên là tôi bị lôi kéo vào trong cái luồng quan niệm mới về cuộc đời hoạt động của bọn họ, như khúc cùi khô bị giòng nước sông chảy cuốn cuộn lôi phăng đi.

Rồi tôi cũng vui vẻ, tươi cười, đùa bời đầm thắm, thiết tha với sự sống. So tôi thời ấy với tôi thời còn ở trường Bảo-hộ thì thực là hai người, hai tâm hồn khác hẳn nhau. Khi trước là tâm hồn một cậu học trò mà ngày nay là tâm hồn một sinh viên Cao-đẳng.

Chỉ một cái tên sinh-viên Cao-đẳng cũng làm cho tôi cao giá lên rồi. Chủ nhật cùng anh em ra phố dạo chơi, tôi tưởng như các cặp mắt tò mò nhìn tôi là đều lưu ý đến cái danh hiệu Cao-đẳng của tôi. Chẳng may cho cô thiếu nữ nào vô tình để mắt vào tôi: Tôi yên trí ngày rằng cô ấy yêu tôi. Nhưng lại may mà tôi luôn luôn nghĩ đến lời thề độc của tôi, nên đối với phái phụ-nữ, tôi chỉ rứng rưng như không. Phải, hơi đâu mà yêu họ, rồi như Thi, họ lại tệ bạc với mình!

Song, có điều này, tôi lấy làm một sự hổ thẹn, một sự thua anh, kém em: Là trong Cao-đẳng, nhất là trong trường Cao-đẳng sư-pham mà tôi đương theo học, mọi người đều khoe khoang có một cô tình nhân ở ngoài phố, hay ít ra cũng tỏ cho anh em bạn biết rằng mình đương theo đuổi một cô rất xinh đẹp, rất tình tứ. Thế mà tôi, tôi không có tình nhân, thì phỏng có thể tha thứ được không?

Không, không thể như thế được. Tôi chẳng chịu làm trò và để bọn chế diều mãi tôi hiền lành như con gái.

Song nghĩ đến cuộc du phiếm của Thi với tôi, tôi lại lo ngại. Tôi không muốn quay về cái thời kỳ ái-tình lý tưởng ấy nữa...

Một hôm, vụt có một ý tưởng hay, tôi bỗng bật cười lên tiếng, khiến anh em xúm lại hỏi vặn xem có điều gì thú mà tôi thích chí như thế. Tôi nghiêm nghiêm trả lời :

— Thú lầm, các anh ạ, tôi có một cô tình nhân ngộ nghĩnh lầm.

Ngộ nghĩnh nhất là cô tình nhân ấy không xương, không thịt. Muốn tránh cuộc tình duyên lý tưởng thứ hai, tôi đã quả quyết bắt đầu một cuộc tình duyên tưởng tượng. Qui hò anh em bạn nhận cho rằng tôi đã làm chủ nhân một trái tim dịu dàng, mềm mại là được rồi.

Phải, cần gì phải yêu cô Lan, cô Liên hay cô Thi mới là yêu. Thì ta cứ yêu ngay một cô vu-vơ, bịa đặt ra, cũng chẳng khác gì kia mà. Vả lại biết đâu các anh em bạn ta lại không nói khoác. Họ bảo họ có, ta đã chắc gì họ có, cứ suy lầm này ta vừa « bẫy » họ, họ đã bị vào cạm ngay, thì đủ rõ rằng những lời phô trương khó lòng mà tin hẳn được.

THEO GUỒNG KHOA-HỌC

Các bà các cô nên dùng) Theo khoa-học chúng tôi chế ra phương TỰ LAI HUYẾT, đổi huyết cũ sinh huyết mới, có thể giúp ích cho loài người không bao giờ bị bệnh, người ta cần có huyết tốt mẩy đủ nuôi cho thân-thể, tai mặt được hồng hào, gan xương được mạnh mẽ, chân tay được cứng cáp, khoan khoái cho tinh-thần.. nếu mà huyết xấu (huyết hư tắc bệnh), da xám mẩy xâu, nhức đầu chóng mặt, đau mỏi thân-thể, các chân lồng dung dụng, (kiểu bất hợp) rẽ mắc bệnh truyền-nhiễm, như: sốt rét, dịch hạch v.v... Đàn bà kinh không diều, thấy kinh hay đau bụng, nổi hòn, nổi cục, huyết ra xám đen, có khi ra khí hư nữa, hoặc bị truyền-nhiễm nọc bệnh tinh, tiêu tiền vàng, đái tiện táo kết (cửa mình) ra chất nhòn, cùng các bệnh khác v.v...

Dùng TỰ LAI HUYẾT này, khỏi hết các bệnh kê trên, tăng thêm sức khỏe, mau chóng hồi phục, giá 1\$00 một hộp (6 hộp 5\$00). Muốn hỏi điều gì, gửi timbre 0\$0f, lấy quyền Bệnh-nghiên, timbre 0\$10

Chi-diểm các tỉnh: Saigon, M. Dulong-van-Vy, 109 d'Espagne (Tiệm bán đồ đồng) — Nam-định, M. Chẩn-Nam-Lợi, 202 Maréchal Foch — Haiphong, M. Nam-Tân, 82 Bonnal — VINH.—Mr. SINH-HUY 59 Rue de la Gare — Bình-định, M. Lợi-nghiên, Rue Lợi-nghiên — Louangprabang, M. Havan Frères Rue Mouhot. Cần đại-lý khắp các nơi, ai muốn làm biến thơ hỏi thiê-le.

ĐỀ CÓ QUYỀN BỆNH NGUYỄN TĂNG CÁC NGAI

Từ đó, mỗi hôm tôi bỏ phi ra một giờ để mơ mộng hay viết thư cho người tình tưởng tượng của tôi. Anh Hoàng-ngọc thì thầm khoe với tôi rằng người yêu của anh là con một bà ánh và là em một quan huyện. Tôi cũng cố lấy giọng bí mật mà ngó khẽ cho anh hay rằng người tình của tôi là con gái yêu của một quan phủ. Những lời bịa đặt ấy, tôi phải ghi ngay vào một quyển sổ con, sợ nhỡ sau này quên phăng, tôi nói sai đi chăng, thì còn gì là danh giá của tôi nữa.

Muốn cho tấm ái-linh vô hình của tôi được có vẻ hữu hình, tôi đã chẳng quản sự tiêu pha tốn kém. Một buổi chiều chủ nhật tôi trở về trường, trong túi đựng đồng hồ có thò lèn một mầu khăn tay thêu. Thấy anh em tờ mờ nhìn, tôi vờ ẩn vội xuống đê giấu cái vật kỷ niệm yêu quý ấy đi. Nhưng quá chậm rồi: Một anh đã sấn vào ôm chặt lấy tôi cho một anh khác lôi cái khăn thêu kia ra mà hó to lên rằng:

— Đẹp lắm, mà thơm lắm chúng mày à!

Một anh hỏi tôi:

— Ai tặng anh đấy? Hai chữ V. B. quặp lấy nhau là Văn với gì nữa thế?

Tôi kín đáo đáp lại:

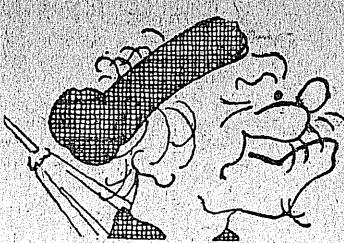
— Cẳng là gì cả.

Có ai ngờ đâu rằng câu trả lời của tôi chỉ là câu nói thực. Vì thực vậy, người tặng khăn cho tôi chẳng là ai hết, nếu không là một bác thợ thêu mà tôi đã thuê làm. Còn chữ B âu yếm ôm lấy chữ V. thì già bác phó có tinh nghịch thay phảng ngay X, Y hay Z vào cũng chẳng làm cho nó sai nghĩa di mấy tí.

Thế là sự trí-trá khôn-khéo của tôi đã đặt tôi ngang hàng với anh em bạn học trường Cao-dâng, trừ ra họ cũng trí-trá khôn-khéo và cũng mừng thầm rằng được đứng ngang hàng với tôi về đường tình ái! Điều đó thực khôn-ông mà biết chắc được.

(Còn nữa)

KHÁI-HƯNG

Của C. D. Sưu Hanoi

Một việc khó làm

Vợ xã Xê hót hở hở hải chay đến nhà lý Toét, vừa thở vừa nói:

— Thưa cụ... không hiểu nhà con làm sao mà tự nhiên lăn dùn ra...

LÝ TOÉT — Thời đúng rồi, bác xã phải giờ độc đáo mà... bây giờ bác về, bác cứ cầm lấp chỗ tóc mai bác ấy, vừa đặt vừa gọi tên bác ấy là tự khắc tinh...

— ?...

Của D. Tiên Hanoi

Bách thú

LÝ TOÉT và xã Xê nhân có dịp lên chơi Hanoi, đi qua một tiệm khiêu-vũ. Bác xã lấp làm la, bảo cụ lý rằng: ở đây có nhiều cái thú là nhỉ, ăn uống no say rồi, trai gái ôm nhau nhảy quanh, nhảy quắn.

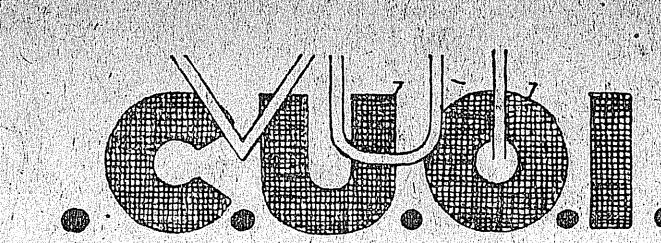
Cụ lý điềm nhiên trả lời: thế người ta mới bảo rằng ở Hanoi có « Bách-thú » chờ lì.

Của D. V. D. Vinh

Tận tâm với nghề

— Anh ạ, vừa có chuyến ô tô hàng đâm xuống sông Đàm, Người trên xe chết hết.

Phóng viên nhà báo:

Của N. X. Quyết Hadong

Một việc khó làm

— ...

— Đề tôi xem xét cho được kỹ lưỡng.

C. M. Trai Thanh-hóa

I. Trông rõ

Xã Xê ngồi trên ô-tô vừa tháo kính để bên chỗ ngồi thì một tiều thư lén sau ngồi ngay phái kính, cô ta với đứng dậy, cầm kính đưa trả xã Xê và xin lỗi:

— Tôi vô ý ngồi lên kính ông, xin ông tha lỗi cho.

Xã Xê dõng dạc nói:

— Đáng nhẽ tôi xin lỗi cô thì phải, vì cái kính « da dám » của tôi nó đã phạm đến cô.

II. Không ngủ gật

Buổi tối, Xuân lại nhà Hacho, thấy Hạ đang ngồi học chẳng rõ chữ gì, mắt díp chặt mà đầu cứ gật hoài.

Xuân vỗ vai Hạ:

— Sao anh hay ngủ gật thế?

— Không biết tại sao tôi hay ngủ gật là.

— Chỉ tôi là có phép tài không ngủ gật bao giờ.

Hạ (vội vã hỏi) — Anh làm thế nào bảo tôi với.

— Có khó gì, cứ lúc nào buồn ngủ là tôi đi ngủ ngay.

Của P. Thuyết Hanoi

Mua giấy

NHÀ HÀNG — Thưa cụ, giấy tẩy chọn thì phải đúng 5\$00 một đôi, không bớt.

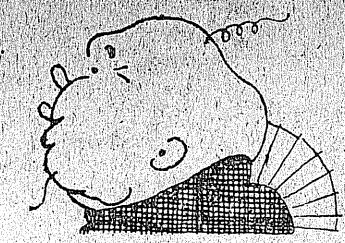
LÝ TOÉT — Ủ thế tội gì! bán cho tôi một đôi « vá » vậy.

— Thưa cụ, đúng 7\$50.

Của B. P. Phủ-ly

Tốt bụng

THẦY GIÁO — Còn hai hôm nữa đi thi, mày còn chưa

có ảnh à, hở Ba? May không thi nữa.

BÀ (mếu mào) — Thưa thầy, con chưa có tiền chụp a.

TRÒ BÉO (hảo tâm đứng lên) — Thưa thầy, con có hai cái ảnh, con tình nguyện cho anh Ba một cái.

Của Tam Bảo Hanoi

Bệnh tình

LÝ TOÉT mắc hoa-liễu bị vợ dầy la. Túc quá, một bận lý Toét bảo vợ:

— Ba mày chỉ mè nheo lắm điều hão. Đến các vua chúa còn mắc bệnh nữa là tao.

Vợ lý Toét cẳng túc:

— Thời, im miệng, nói dối như bò mà cũng nói.

LÝ TOÉT (cầm tờ báo):

— Đây, chẳng tin, bu mày nghe báo đây này:

« Chặng tôi vừa được tin rằng hoàng-hậu Anh Loan nước Mân bị đau nặng từ tuần lễ trước, nhờ có bác-si Trần-Đăng săn sóc, bệnh tình xem ra đã đỡ trầm trọng ».

Nào, nói dối nữa hay thôi? Hoàng-hậu còn mắc bệnh tình chứ cứ gi tao...

THÈ-LÈ CUỘC THI VUI CƯỜI

VÀ THI TRANH KHÔI-HÀI

Mỗi bài không được quá 30 giòng.

Tranh vẽ chiều ngang 12 phân tây, chiều cao độ 10 phân.

Mỗi kỳ sẽ đăng lên những bài và tranh mà bản báo xét là hay nhất.

a) về cuộc thi vui cười:

Giải nhất: các thứ sách đáng giá 3p00

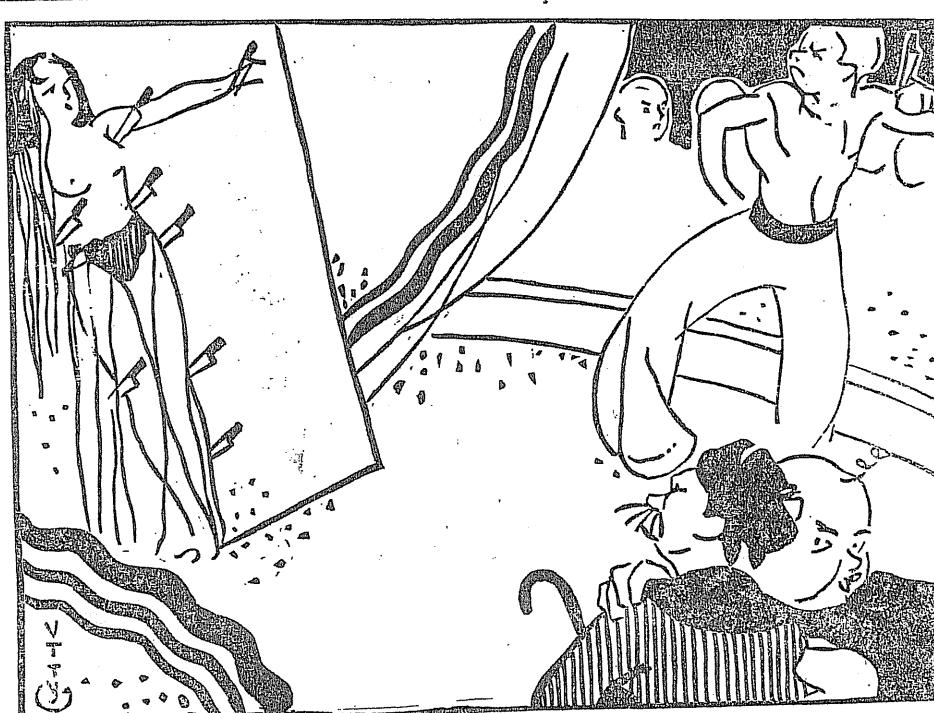
Giải nhì: các thứ sách đáng giá 2p00

b) về cuộc thi tranh:

Giải nhất: các thứ sách đáng giá 3p00

Giải nhì: các thứ sách đáng giá 2p00

Bản-báo sẽ gửi cho những người được thưởng một cái phiếu lấy sách và cái bảng kê các thứ sách tẩy, nam của một hiệu sách. Rồi các bạn sẽ chọn trong đó, muốn quyền nào thi gởi phiếu lại hiệu sách đó lấy sách. Các bạn muốn lấy giấy bút hay các thứ khác trong hiệu đó cũng được, miễn sao cho đủ số tiền thì thôi. Tiền gửi về phần các bạn chia. Hoặc các bạn muốn đổi lấy báo biếu không lấy sách cũng được.

Xã-Xê — Thôi chúng mình về thời khát mệt tiền tài, có thể mà ném mãi không trúng.

Muốn chóng giỏi Pháp-văn, không gì bằng đọc:

L'AMI DE LA JEUNESSE STUDIEUSE

Học-báo do các giáo-sư có danh tiếng viết, tháng ra ba kỳ, mỗi số 0\$05

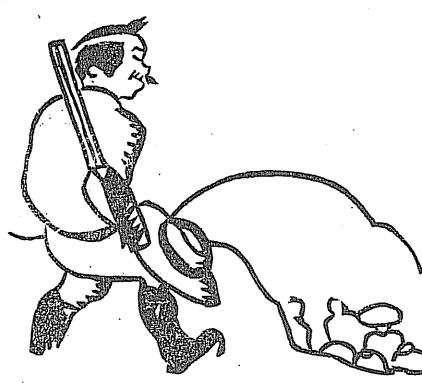
Mua báo đồng niên: 1\$80

Báo quán: 12, Avenue Beauchamp, HANOI

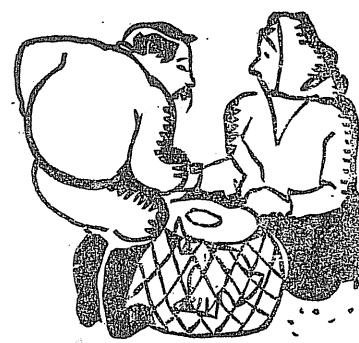
NÊN CHÚ Ý: Mua một năm báo A. J. S. (niên khóa 1934-35) sẽ được biếu quyển « Les Fautes de français expliquées » do báo A. J. S. soạn và xuất bản (Nhớ dính thêm năm xu tem để gửi quyển sách đó)

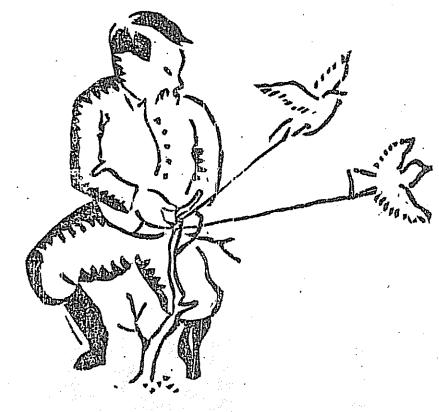
— Gần hết đạn rồi chặng đường con chim mà về họ cười chết.

À sǎn chợ kia

ta ra mua mấy con chim gáy,

buộc vào dây,

Cuộc thiêu báo

Những giải thưởng kỳ khôi

Báo Sao-mai ngày 7-9 có đặt ba giải thưởng luận văn đề nhờ các nhà có học giải quyết hộ một vấn đề quan trọng, mà trong số đó có vấn đề quan trọng nhất là « giải quyết nạn kinh-tế khủng-hoảng ».

Kè ra thì cách đặt giải thưởng của báo Sao-mai cũng đã là một cách giải quyết nạn kinh-tế khủng-hoảng... cho các nhà văn-sĩ.

Ba giải thưởng đặc biệt ấy như sau này :

Giải nhất đáng giá 30\$00

Một đồng hồ báo thức.

Một cái pardessus đáng giá 25\$00.

Một năm báo Sao-mai.

(cái đồng hồ báo thức ấy có lẽ đáng giá 5\$00?)

Giải nhì đáng giá 20\$00

Một bộ Hán-Việt thành ngữ của Bửu-Cân.

Một cái pardessus đáng giá 15\$00.

Một năm báo Sao-mai.

Giải ba đáng giá 10\$00

Một chai rượu bồ của nhà thuốc tây.

Một cái bút máy hiệu tốt.

Một năm báo Sao-mai.

Báo Sao-mai đặt ra những giải thưởng như vậy, thật cũng chu đáo lắm, và cũng tài tình...

Con nhà văn vốn là người hay lười, thích ngủ sớm mà lại thích dậy trưa. Nếu cứ để cho họ ngủ trưa như vậy, lười như vậy, thì lấy ai để dự giải thưởng của nhà báo?

Vì thế nên giải thưởng mới có cái đồng hồ báo thức (chỉ phiền một nỗi, cái đồng hồ ấy, nhà văn chỉ được sau khi gửi bài dự thi mà thôi).

Mùa rét sắp đến — mà mùa rét đến thì nguy hiểm cho nhà văn lắm — vì bọn này thường không có áo lành.

Vì vậy nên giải thưởng mới có cái pardessus. Áo này còn có một sự ích

lợi nữa: khi nào túng có thể đem nó lên cầm tạm ở nhà Vạn-bảo được.

Nhưng đến cái giải thưởng thứ ba, ta mới rõ sự cẩn thận của báo Sao-mai, sự âu yếm, mến thương của báo ấy đối với các nhà văn.

Những vấn đề của Sao-mai đều là những vấn đề khó giải quyết cả... giáo dục bình dân, cải lương hương học, đồng bạc 20 gr. và phương pháp cứu tế bọn thất nghiệp, giải quyết nạn kinh tế...

Các nhà văn tự cứu mình thất nghiệp, tự cứu mình kinh tế còn chưa xong, nữa là mong gì cứu nỗi ai?

Vì vậy, bàn về những vấn đề rất bí ẩn, các nhà văn sao cho khỏi bí cả óc mà đậm ra một nặng?

Không lo gì! Đã có rượu bồ của nhà thuốc tây, bồ tì, bồ vị, để bồi bồi lại sức khỏe lung lay.

Càng ngẫm nghĩ mới càng hiểu rõ rằng cuộc thi giải quyết nạn kinh-tế khủng-hoảng của Sao-mai thật là chudao đủ mọi đường... đã đề phòng hết cả các tai nạn bất kỳ có thể xảy ra được.

Tôi cũng bắt chước báo ấy, đặt ra một cuộc thi « thiết thực » hơn và cần thận hơn:

Phải giải quyết những vấn đề như sau này :

1) Giải quyết cái vấn đề bụng đói — khi đói thì phải làm thế nào?

2) Giải quyết cái vấn đề ăn mặc — không có quần áo thì phải làm thế nào?

3) Giải quyết cái vấn đề nhà cửa — không có nhà cửa thì phải làm thế nào? (không được đi ở thuê).

Giải thưởng — Có ba giải thưởng nhất cho ba người có phương pháp giải quyết ba vấn đề ấy.

Vấn đề « đói ». Giải thưởng: một cái « bon » 50 kilos bánh tây lấy ở hiệu bánh tây « mô-đeec ».

1 kilo bù-danh.

1 hộp dăm-bông Olida.

Vấn đề « ăn mặc » — Giải thưởng: một bộ quần áo tây mùa rét may ở hiệu Đỗ-hữu-Hiếu.

1 bộ quần áo ta ở hiệu Mỹ-trach.

Vấn đề « nhà cửa » — Giải thưởng: một cái nhà ngói nấm gian hai trái ở con đường Khâm-thiên.

Hạn nhận bài đến 31-12-34 là hết.

Các bài dự thi xin gửi « cuộc thiêu báo ».

Thạch-Lam

tôi cũng đỗ ông cầu này :

— Dương Quán, một nhà khoa bảng trong cửa Khồng, sân Trịnh, dùng ngồi bút lông hay ngồi bút sắt để nhả ra những viên kim cương mà búa rìu không đập vỡ, để phun ra những chồi lan mọc trong hang tối, không ai trông thấy.

Nghĩa là :

Ông cử Dương viết văn khó tiêu và bí hiểm.

Như thế, ai cũng hiểu ngay, trừ ra có ông cử Trạc họa chặng không muốn hiểu.

TRUYỆN CON MÈO TÀU

Nó là con mèo, ông cử Trạc lại không gọi ngay là con mèo. Trong Văn Học số 53, ông viết :

— Có một quan đốc kia, tuổi đã trạc ngoại tam tuần, chốn khuê môn đã chính vị tảo tần, dưới vườn xuân lại đã xum vầy hòe quế.

Tôi xin giảng nghĩa câu văn « tầu » ấy:

Tuổi đã trạc ngoại tam tuần : ngoài ba mươi tuổi.

Chốn khuê môn đã chính vị tảo tần: đã có vợ.

Dưới vườn xuân lại đã xum vầy hòe quế : đã có con.

Nghĩa là :

Có một quan đốc kia, ngoài ba mươi tuổi và đã có vợ con.

Viết ngay như thế thì phỏng có khổ gì đâu.

Có lẽ ông Trạc định đỗ độc giả. Vậy

Văn đã bí hiểm, dùng lối viết lai bí hiểm hơn. Lối chữ quốc ngữ mới của Văn Học tạp chí, ông Dương bá Trạc và ông Dương tự Nguyên cho là hay ho lắm, nên thử thách mãi xem thiên hạ có hoan nghênh không.

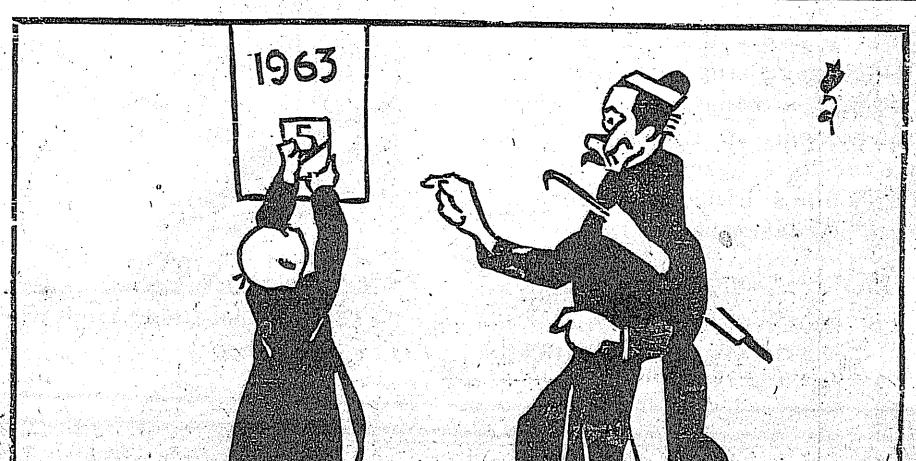
Thiên hạ có hoan nghênh hay không thì không biết, nhưng người viết thì không hoan nghênh. Tôi mời các « tả giả » (người viết) viết cho tôi câu này :

— Nguieenv ngueioir quieenz nheuer rieeng deuioox phaanr zeuiony ngeuioir,

Khô cho những người nào nóng ruột viết thư cho nhân tình, cứ nay hết deuioox lại ngeuioir, mai hết zeuiong lại phaanr.

Văn đọc đã mất gấp đôi thì giờ, chữ viết lại mất nhiều thì giờ gấp đôi.

Nhất-Linh

L.T.— Vừa xé hôm qua, hôm nay lại xé! Phải cẩn kiêm mới được chứ ba bốn ngày hãy xé một tờ thôi.

THUỐC PHÒNG TÍCH

Phải bệnh này, vì người đàn ông, không được khỏe, người đàn bà không được mạnh. Khi rượu say, ăn độc cùng nhau giao hợp, là bị phải. Thấy khó chịu trong người, không muốn ăn, hay ợ, đau lưng, chân tay mỏi mệt, mi mắt giàn nhú hay buồn ngủ, mặt bỗng da trี. Bị lâu da bụng giàn, sắc vàng, có khi lai dâm dâm sôi bụng. Như thế đừng ngay thuốc này, bệnh sẽ tiêu tán hết, người lại nhẹ nhõm như thường. Mỗi phải, độ 4, 5 lô, lâu ngày, độ 6, 7 lô là khỏi hẳn, 0\$60 một lô.

THUỐC LỊ KINH NIỀM

Thuốc này không hại sinh dục và súc khỏe, đàn bà chữa uống cũng được. Bệnh lâu dương phát dùng 2, 3 lô thuốc lâu 0\$50 một lô, là khỏi hẳn. Có người chữa không được khỏi ngay di nọc còn lại, nước tiểu khi trong, khi vàng, lâm vẫn đục. Gấp kíu rượu say, thức khuya, làm việc nhọc, bệnh lại tái phát.

Vậy dùng một hộp Kiên Tình tuyệt nọc 1\$50 một hộp là khỏi ngay, nặng 4, 5 hộp, nhẹ 2, 3 hộp.

BÌNH-HƯNG 67 Neyret (phố cửa Nam) Hanoi (xé chợ cửa Nam trong sang)

Đại lý các tỉnh Bazaar Nam-Ích (Quảng-trị). — M. Ký-Nhám phố Lô-rén (Yên-bát). — Hoàng-đắc-Vinh à (Faifo). — Nam-Hưng 28 phố (Vinh). — Huỳnh-ngọc-Ánh Cai-vòn (Cần-thơ). — Trần-ngọc-Trâm Tuy-phuộc (Qui-nhon).

dừng ra xa cho mỗi con một phát...

...rồi mang về.

T. AN

Giờ mèo nước ngọt

MỘT NGÀY

«Sự thực» của một bà tân nhân vật.
(Đối với một ngày lý tưởng của cô
Nguyễn-Thị-Kiêm trong bài diễn thuyết
tối hôm 9-9. ở Khai-trí Tiển-đức.)

Tám giờ buổi sáng hôm nay,
Em bừng mắt dậy, mắt cay sè-sè....
Bàng hoàng, nứa tinh, nứa mê,
Nhìn ra, nắng đã vàng hoe ngoài mành.
Luyễn giường, chưa nở rút tinh,
Em còn quần quại, trổ mình, vươn vai.
Chín giờ, em mới khoan thai
Đậy, di tắm tấp cho người tinh tao.
Tắm xong, «dạ ngọc» cồn-cào,
Cà-phê bồi đã bụng vào diêm lâm.
Yên tĩnh, sáng tinh thần,
Em liền nghĩ tới việc cần: diêm trang.

Nửa giờ bạn với lược, gương,
Đường ngôi, mái tóc sửa sang «cho
tinh».
Phấn dời dời má trắng tinh,
Son tó mới thắm như hình cánh hoa.
Mười giờ, lo việc tề gia:
Bữa này cá, thịt hay là chả, nem?
Tay em tuy vụng, tuy hèn,
Kẻ hẫu, người hạ, săn tiền em thuê.
Nấu ăn, có bếp thạo nghề,
Cơm lành, canh ngọt hả hê lòng chồng.
Mười giờ, bữa giòn xong,
Em chờ cậu nó ăn cùng một mâm.
Mười hai giờ, mắt lâm đâm,

Dục em nhớ giấc đi nằm ngủ trưa.
Một giờ, em ngủ say sưa,
Hai giờ, em vẫn mơ mơ, màng màng.
Ba giờ, thức dậy điểm trang,
Lại lo tới việc sửa sang bừa thường.
Bốn giờ, thường thức văn chương,
Cảm chàng Đam-thủy, thương nàng
Tố-lâm,
Giọt cháu rơm rớm khôn cầm.
Năm giờ lòng vẫn âm thầm chưa nguôi
Sáu giờ, quăng sách, gượng vui,
Cùng chồng miếng ngọt, miếng bùi sê
dôi.
Bảy giờ cơm nước đã rồi,
Khoác tay, cậu, mợ dạo chơi bờ hồ.
Nhìn trăng, hóng gió, phất phơ,
Vào hàng ném chiếc kẹo dừa, cốc kem.
Chín giờ, chớp bóng đi xem,
Ái-tinh học ngón chị em nước người.
Xem trò ắp ngực, hôn môi,
Du dương đàn hát, khiến người mèn
man.
Mười một giờ, cuộc vui tan,
Về nhà sửa gối, buông mản, nghỉ ngơi.
Vợ chồng ăn ái thảnh thoảng,
Mơ màng hạnh phúc: gái, trai đồng
đàn.
Ngày, em công việc chu toàn.
Đêm, em đánh giấc nồng nàn say sưa.

Tú Mỡ.

sự tốt đẹp của thể thao là ở chỗ không
vì lợi đó.

Nhung, tập thể dục thi không nói,
còn muốn tập thể-thao, đánh vợt,
cưỡi ngựa, bơi lội... thì phải có nhiều
thì giờ và có nhiều tiền...

Ở các nước Âu, Mỹ, những phụ-nữ
tập thể thao đều vào một hang có dẽ
dãi đồng tiền, mà không những về
thể-thao, về mọi sự văn chương, mỹ
thuật, cũng đều do hạng phụ - nữ
thuong lưu ấy đứng chủ chương cả.

Bên ta có những hạng phụ-nữ như
thế không?

Dẫu sao, cuộc diễn thuyết của cô
Nga cũng đem đến cho chị em một sự
phấn khởi và tự tin về công việc của
mình. Nếu chị em may được vào
hang giàu có, không phải làm việc để
sống, thì những thời giờ ngoài việc
trông nom nhà cửa, để làm gì mà
không tập thể thao?

Chị em cứ tập dượt thể thao, làm
công việc ích chung, dự vào những
công cuộc mỹ thuật, văn chương —
để nước ta có những hạng đàn bà
tuyệt phong lưu, tuyệt nhã nhặn, lịch
hiệp — và lịch sự — những bông hoa
tốt đẹp làm tiêu biểu cái văn hóa của
xã-hội.

Thạch-Lam

Ảnh Cô Phạm-thị-Nga

NHƯ THẾ CÙNG CHỬA ĐỦ

Thuê dan hàng ở HỘI - CHỢ, rồi
mang hàng-hóa đến bày, NHƯ THẾ
CÙNG CHỬA ĐỦ.

Sự trưng bày hàng-hóa ở HỘI-CHỢ
lại cần phải có mỹ-thuật.
Muốn được nhiều người trú-trong
đến hàng mình trọng dịp đó, xin
mời lại C. P. A. xem những kiều
bày hàng của những nhà kiến-trúc-
sư Nguyễn-cao-Luyện, họa-sư Tô-
ngoc - Văn và Nguyễn-cát- ường...

THUỐC LÂU HỒNG - KHÈ

Bệnh lâu mót mạc phả, hoặc bệnh đà lâu chữa không rút nọc. mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đà lâu mau khỏi, lại không còng phạt, nên được anh em chị em đồng-bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người
Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay, bằng thuốc lâu Hồng-Khè. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, bệnh hạch lén soái, nóng rét, đau xương, rát thịt, rúc đầu, àm mè-day, ra mào gà, hoa-khế, phà lở khấp người, uống một ống thuốc là kiến-hiệu, không hại sinh-dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá bộ lai hoặc viết thư về; lập tức có thuốc gửi nhà giây-thép đến tận nơi.

HỒNG - KHÈ = DƯỢC - PHÒNG

88, Route de Hué (số cửa số) Hanoi — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ HỒNG-KHÈ — M. Đức 73, Belgique, Haiphong — Ich-sinh-Đường 190, phố Khách, Nam-Dinh — Xuân-Hải 5, Rue Lac-son, Sơn-tây
Phúc-Long 12, Cordonnier, Hai-dương — Bát Tiên, Maréchal Foch, Vinh — Bát Tiên, Paul Bert, Hué — Bát Tiên, Tourane marché — Rue Marché Nha-trang
Đức-Thắng 148 Albert 1er Dakao Saigon — Có đặt đại-lý khắp ba Ký — Ai muốn nhận làm đại-lý xin viết thư về thương lượng.

Nhiều Huân

(Tiếp theo)

M Áy tháng đông qua, mấy tháng đông đầy rẫy biết bao nhiêu sự vui vẻ, đầm ấm của Phong và Trâm. Cũng như cây cỏ đồi mới lúc xuân về, Trâm đã thành ra một người mới, khác xưa nhiều. Phong không ngờ rằng Trâm thông minh như vậy, học mau biết lẹ thường. Mới hết hai tháng đầu, nàng đã viết được quốc ngữ một cách thông thạo, đã xem được các tiểu thuyết và các báo chí. Phong vui nhất là nhận ra rằng đối với mẹ mình và các em họ mình, Trâm không còn là một người tàn tật bỏ đi, tuy rằng Trâm vẫn phải làm lụng khổ sở và mặc quần áo, áo vải như trước kia.

Phong chỉ nghĩ đến việc dạy Trâm, nên sự học của mình có phần nhăng nhở. Phong có nói cùng Trâm rằng chàng sẽ là một ông giáo rất nghiêm, nhưng ông giáo rất nghiêm đó, sau khi đã dạy cô học trò biết chữ quốc ngữ thì cho cô học trò tập đọc bằng những bức thư rất văn hoa, bóng bẩy. Đến bây giờ, hai thầy trò toàn nói chuyện với nhau bằng thư. Những câu văn ngắn và những chữ viết sai lầm của cô học trò dần dần cũng đã bớt. Mợ Phong có hỏi về việc học của Trâm thì Phong nói học thế chưa đủ, cốt để kéo dài cái thời kỳ thú vị của hai người ra một vài tháng nữa.

Về phần Trâm, tuy vẫn làm ra bộ vui vẻ, vô tự lự trước mặt Phong, nhưng nàng riêng có một mối lo ngầm ngầm. Trong mấy tháng nay, Viễn vẫn đeo đuổi nàng, không để nàng yên, nàng vẫn hết sức chống cự và con dao nàng lấy của Phong đã giúp nàng nhiều lần thoát thân. Nhưng biết có thoát mãi được không? Những lúc lo sợ như thế, Trâm đã toan nói rõ với Phong, nhưng lại sợ Viễn báo thù.

Từ ngày nàng bắt đầu viết được quốc ngữ thì nàng cũng có phần dễ chịu hơn. Viễn không đả động đến nàng nữa, chắc Viễn sợ rằng bây giờ nàng dễ tố cáo mình hơn trước chàng. Nhưng mỗi lần Trâm thấy Viễn nhìn mình, nàng thấy ngay trong đôi mắt Viễn biết bao nhiêu vẻ căm tức.

Lòng tham muôn không được thỏa nguyện, nay đã đòi ra lòng ghen ghét. Trước kia, Viễn sùi sục Phong dạy Trâm học cốt để mình dễ

Xem P. H. từ số 113

hành động không ai nghi kị, ngờ đâu đã không được việc gì, lại thêm một cái tức: là thấy Phong và Trâm yêu nhau, — cái tình yêu đó tuy rất kín đáo, nhưng không thể lọt ra ngoài mắt Viễn được.

Có lần tức quá, Viễn đã toan không cho Trâm sang bên nhà cụ Án, nhưng bà Hàn vì nể Phong, nên cứ để mặc cho Trâm học thêm ít lâu nữa.

IX

Phong vừa đi đâu về, vứt mũ xuống ghế một cách tức tối, rồi vò đầu tóc luôn mồm lầm bầm:

— Không lẽ thế được.. sao lại có thể thế được!

Rồi chàng ra tựa cửa sổ, cúi nhìn mấy chậu trà. Một vài bông hoa nở trắng muốt tình cờ nhắc Phong nghĩ đến những sự ngây thơ, trong sạch. Chàng nhách mép cười một cái hì hì:

— Trong sạch! còn ai trong sạch hơn Trâm nữa? Thế mà...

Phong đau đớn ôn lại trong trí những câu của Viễn. Lúc nãy, nhân ông giáo trong làng đến chơi, Viễn có ngỏ cho Phong hay rằng ông giáo phải lòng Trâm... mà cố nhiên Trâm cũng phải lòng ông giáo. Viễn lại nói cho Phong hay rằng chàng rất sợ cái tính dỗ-thỏa của Trâm: nhiều khi đêm tối, chàng thấy Trâm lẩn vào giường mình một cách khẩn thiết. Chàng phải lên tiếng hỏi để Trâm ra, vì chàng sợ vợ chàng bắt gặp tưởng là chàng có ý gì với Trâm. Rồi Viễn thận mật thì thăm bên tai Phong:

— Những đứa cầm thường hay có tính dỗ.

Lời Viễn nói chàng không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng chỉ còn hy vọng rằng Viễn lầm, nhưng chàng tắc lưỡi:

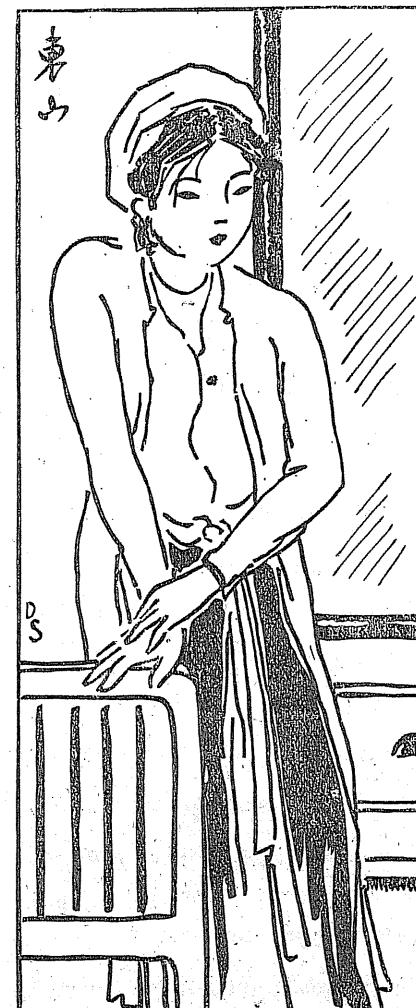
— Viễn lầm, biết đâu Viễn lầm, hay là mình lầm...

Rồi chàng cố nhớ lại cử chỉ hàng ngày của Trâm, thấy Trâm hoàn toàn là một cô gái thơ ngây, không bao giờ có một dáng điệu gì là lời đối với mình. Có một điều chàng lấy làm chắc chắn là Trâm yêu chàng. Nếu Trâm yêu thì vì lẽ gì lại dỗ thô với người khác? Hay là... Nhưng Phong không dám nghĩ tới ý ấy sợ làm vần đực cái tình trong sạch của mình. Lảng lặng một lúc, chàng như thi thầm mình lại nhủ minh:

của NHẤT-LINH

— Biết đâu! biết đâu không thể! Ái-tinh trong sạch! Có thể có ái-tinh trong sạch được không? Biết đâu trong lúc ta yêu nàng và nàng yêu ta một cách cao thượng, nàng không đi với người khác để tìm một thứ... một thứ tình thiết thực hơn.

Rồi chàng đem bao nhiêu thuyết lý về hai thứ tình đó để giảng nghĩa cử chỉ trái ngược của Trâm. Chàng nhớ lại đêm hôm nào hội làng, một đêm xuân rào rạt tình yêu đương, chàng theo con đường vắng ra đình nghe hát chèo, gặp ông giáo đi ngược lại và một quãng sau gặp Trâm đi lùi thui một mình. Trâm có ý lánh mặt Phong. Lúc đó, Phong không để ý, nhưng bây giờ chàng mới hiểu,

và cho là trước kia chàng mơ mộng, bị cái ái-tinh trong sạch nó làm mê muội, không nhìn thấy rõ sự thực xấu xa. Chàng lắc đầu:

— Ta không muốn là một thằng ngốc!

Một tiếng cười đep lại lời gắt gỏng của Phong. Phong giật mình quay lại thấy Trâm đương tưa tay vào ghế, đứng ngâng nghĩa bóng mình trong cái gương ở tủ đựng Phong hỏi gắt:

— Ai cho phép cô vào buồng tôi? Trâm ngừng đầu, giương to mắt nhìn Phong, vẻ ngạc nhiên lộ ra nét mặt. Nàng lại gần cái gương rồi lấy tay thong thả viết lên mặt gương:

— Em chờ ai.

Phong bỗng đứng lặng, chăm chú nhìn bóng Trâm trong gương vì chàng mới nhận ra rằng hôm nay Trâm đối với chàng có một vẻ khác hẳn mọi ngày. Lần đầu Phong tưởng thấy Trâm nhìn mình bằng đôi mắt lẳng-lơ, đầm-đuối, cười với mình bằng một cặp môi ngụ bao vẻ ái-án; nàng có đôi mắt nhìn và cái cười của một cô gái đào tơ mon-mòn, mà từ đầu mày đến cuối mắt, chàng thấy nồng nàn tình xuân. Thông thả, Phong bước lại gần đứng sau lưng nhìn vào mặt nàng trong gương, cười nói:

— Em Trâm hôm nay xinh nhỉ!

Trâm quay mạnh lại, dẫu chậm ngay vào má Phong, nàng kêu rú lên một tiếng, rồi vội né ra một bên, có vẻ bẽn-lẽn, cái bẽn-lẽn không được tự nhiên của người đã cố ý. Phong ra đóng cửa sổ lại, nói:

— Mở cửa sổ này chói mắt lắm. Thế này dễ chịu hơn.

Trâm thấy khác, loan mở cửa ra thì Phong chạy theo giữ tay lại:

— Em làm gì mà vội vàng thế? Độ trước, anh có mua lọ nước hoa và hộp phấn, ngồi đây một tí, để anh tìm làm quà tặng em.

Rồi Phong khóa trái cửa lại, nhẹ nhàng bỏ khóa vào túi.

Lúc trông thấy phấn và nước hoa, nàng mừng như đứa trẻ ngày thơ. Phong bảo:

— Em thử đánh phấn xem ra sao? Nước da nàng ăn phấn, nên mới phủ qua vài cái đã thấy nàng đẹp lên bội phần; da phấn trắng càng làm cho đôi mắt đen của nàng thêm lánh lènh như đôi con mắt nhung.

Phong lấy nước hoa nhỏ lên tóc, lên cổ Trâm rồi nói:

— Trông em như một nàng tiên, mà cái phòng của anh đây là động Thiên-thai của hai chúng ta.

Trâm ngoan nhéo Phong lấy làm ngạc nhiên về lời nói loi-là lần đầu của ban. Nàng vội vã lấy vạt áo lau phấn trên mặt, rồi toan ra cửa, nhưng lần này thì đã tr�m quá. Mê man, Phong nắm lấy tay nàng, kéo nàng ngồi xuống cái ghế mây dại. Trâm thấy vẻ mặt quá quyết của Phong, nàng hiểu hết, giật tay, ẩn mạnh Phong ra, rồi hoảng hốt chạy về phía cửa định mở, nhưng cửa đã khóa. Phong chạy theo lầm Trâm sơ hãi hồn. Trong lúc cuống quít, nàng nắm hai tay đập vào cánh cửa thỉnh thình để mong có ai ở ngoài nghe thấy. Phong bảo:

NGƯỜI CÓ BỆNH BẠCH-ĐỐI-HA

Nên dùng thuốc BÀ-ĐÀ SƠN-QUÂN-TÂN là thuốc phát-minh trị bệnh tử-cung và *Bà h-dot-ha*. Người có bệnh ôm-ấp trong mình lâu năm chày tháng, đau trắng trắng dạ dưới, huyết trắng ra đậm-dè có dây-cố nhợ, lẩn mủ lẩn máu, mươi người dùng rồi đều được lành bệnh không sao.

Cách trị bệnh khác hơn thuốc khác, trị coo trong tử-cung hết đau thì hết ra huyết trắng, chỉ uống một lần mà bệnh hết tuyệt, chẳng phải như các phương thuốc khác thấy bạch đới ra nhiều, uống cho cầm lại, nghỉ thuốc ít ngày thì bệnh trở lại, uống thuốc hết tiền mà bệnh không khỏi.

Qui cõi, qui bà ai là người có bệnh, xin dùng thử một lần mới thấy rõ, thuốc này đã trị chẳng biết bao nhiêu bệnh đan tử-cung và bạch-đới-ha, lâu năm chày tháng, làm cho tất đường sinh-dục, dùng thuốc này bệnh hết dứt, sau sẽ có thai nghén.

Vì vậy chẳng biết bao nhiêu bức thư khen tặng. Đàn bà có thai, đàn bà mới sinh-dess, bị đau tử-cung và bạch-đới ra nhiều uống cũng hiệu nghiệm.

Mỗi hộp 1 \$ 00, uống làm ngày

Có bán tại: HANOI: Nguyễn-văn-Đức Aux Galeries Indochinoises, YEN-BAI: Maison Phúc-Thọ, THAI-BINH: Maison Phúc-Lai, THANH-HOA: Gi-Long-dược-phòng

Nhà hòm nay đi vắng cả.
Rồi từ từ, chàng tiến đến gần.
Trâm còn sợ hãi, nép ở góc tường.
Nhưng khi đến sát bên Trâm, thấy
hai con mắt của nàng ngày thơ phìn
chàng như van lơn chàng buông tha
một cách thành thực, Phong vừa
ngạc nhiên, vừa sung sướng. Chàng
vội lấy chìa khóa ở trong túi ra mở
cửa, rồi không dám ngửng mặt nhìn
Trâm, chàng ngượng nghẹn nói:

— Em Trâm, anh xin lỗi em, anh
nhầm...

Khi Trâm đi ra khỏi, chàng ngồi
phịch xuống ghế, hai tay bóp trán
nghĩ ngợi. Tuy vừa phải một phen
ngượng mặt, nhưng chàng được
cái sung sướng rằng những sự chàng
nghi cho Trâm đều không đúng sự
thực cả. Trâm đối với chàng lai
hoàn toàn là một cô gái ngày thơ,
trong sah như xưa, chỉ biết yêu
chàng và ngoài chàng ra, chưa hề
đè ý đến ai. Chàng muốn đi tìm
Trâm để xin lỗi và phân trần mọi
lẽ nhưng một là chàng ngượng, hai
là chàng biết không thể nói rõ
những điều mình ngờ vực cho Trâm
hay được, nên chàng lại thôi và tự
bảo mình :

Không lẽ nàng giận ta, cứ đê lâu
ngày tự nhiên là sẽ quên câu truyện
này đi.

Một lát sau, thằng em nhỏ của
Phong đưa vào cho Phong một tờ
giấy gấp từ:

Đây là bài tập viết của chị
Trâm đưa cho anh chúa.

Phong mỉm cười vì chàng biết đó
là một bức thư, rồi chàng hỏi em:

— Thế chị ấy về nhà hay còn ngồi
học?

— Chị ấy về rồi.

— Thế được. Cứ đê bài ấy ở đây
để anh chúa, rồi chiều chị ấy sang
lấy cũng được.

Đợi cho đứa em chàng ra khỏi,
chàng giở tờ giấy ra thấy mấy
giòng chữ viết vôi vàng, nguệch
ngoạc :

Anh Phong,

Anh không nhầm đâu. Bao giờ em
cũng vẫn yêu anh như thường. Nhưng
anh tha tội cho em đã vì quá yêu anh
nên làm anh giận. Em chắc anh cũng
không nỡ giận em lâu, vì anh hẳn
cũng như em muốn cho cái tình của
hai ta được toàn vẹn cho đến khi em
được làm vợ anh.

Trâm

(Còn nữa)

Nhớ đăng cả bài của Phong-
Hoa giao việc quảng cáo cho

C.P.A.

NHÀ MÁY GẠCH HIỆU
HƯNG - KÝ

có đủ các thứ máy móc tối tân
để làm các thứ gạch ngói rất
tốt có thể đi lên trên không vỡ

Chuỗi Nhạc

KỊCH VUI HAI HỒI

HỒI I

Nhà Các

Lẽ — Các

Các — Con gió tốt nào đưa anh lại
choi thế kia?

Lẽ (cười) — Sao không rửa ngay
« phai gio » luôn thè? À này, anh có
giỏi chữ nho không?

Các — Nhờ trời cũng kha khá.

Lẽ — Khá thực đấy chứ?

Các — Lại chẳng thực. Xưa nay anh
có thấy tôi khá dối bao giờ không?
Nhưng anh hỏi làm gì vậy?

Lẽ — Tôi đến nhờ anh một việc....

Các — Làm câu đổi phúng đâm ma?

Lẽ — Không.

Các — Hay câu đổi mừng đâm cưới?

Lẽ — Việc này còn khó hơn nhiều.

Các — Việc gì mà ghê gớm thế, anh?

Lẽ — Anh đi chơi với tôi.

Các — Chỉ có thể?

Lẽ — Chỉ có thể.

Các (cười) — Ngõ gõ! Đì chơi mà cần
giỏi chữ nho? Thôi ý chừng anh lại
mời tôi đi hát rồi!

Lẽ — Nếu xong việc, dấu phải thế
anh chầu hát chay cũng chẳng tiếc.

Các — Mặn thì việc càng có phần dễ
xong hơn. Nhưng hãy nói đến việc
đã.

Lẽ — Đây, đầu đuôi câu truyện có
thể này. Tôi làm nghề viết báo, chắc
anh đã biết.

Các — Biết.

Lẽ — Chữ nho tôi đặc cán mai, chắc
anh cũng chẳng lạ.

Các — Chẳng lạ. Nhưng làm báo thì
cần gì đến chữ nho?

Lẽ — Cứ tạm cho là cần. Trong bọn
đồng nghiệp chúng tôi có một anh trợ
bút tờ báo kia chẳng hiểu có thực giỏi
chữ nho không, nhưng anh ta động
viết văn là chữ nho ra rồng-rồng.

Các — Hiểu rồi! Chữ nho tuy-diễn
Hán-Việt.

Lẽ — Không những trong văn
viết mà cả trong câu truyện thù
tiếp, anh ta cũng nói phura-phura
những chữ nho là chữ nho, làm tôi
lầm khe...

Các (cười ha ha) — Làm anh sinh
ngượng, phải không? Nhưng hắn là
ai thế?

Lẽ — Lão Bé, trợ bút báo Cái-Hòm
ấy mà.

Các — Ồ! ngõ ai... Thế bây giờ
anh đến mời tôi làm quân sư cho anh,
phải không?

Lẽ — Không hắn thế. Anh chỉ cùng
tôi lại chơi hắn để nghe xem hắn nói
chữ nho có đúng mèo không thôi.

Các — Được, anh cứ đi với tôi. Hồi
hò...! Ai chứ Bé thì tôi có thể đổi
đáp bằng chữ nho được. Nhờ tôi nay
mời tôi đi hát nhé. (Ghé tai Lẽ nói
thầm mấy câu)

Lẽ — Thế à! Thế ra anh không biết
tí chữ nho nào à?

Các (lâu lính) — Cần gì phải biết.
Anh cứ để tôi lừa cho nó một mẻ.
(Hai người cười ồ, rồi thi thầm bàn
tán đì ra)

HỒI THÚ II

Nhà trợ bút Bé

KỊCH I

Các, Lẽ, Bé.

Bé — Chào nhị vị tiên sinh. Thịnh
nhị vị tiên sinh an toạ.

Lẽ — Tôi xin giới thiệu anh: Đây
là ông cử Các ở làng Hành-thiện mới
lên chơi tôi.

Bé (ngả đầu chào Các) — Thưa ngài
đậu cử nhân khoa học hay văn
chuong, hay pháp luật?

Các — Thưa ngài, tôi đậu cử nhân
khoa Mão. Năm ấy tôi mới 15 tuổi.

Bé — Bầm thế thì giỏi lắm.

Các — Thưa ngài, có làm gì cái
khoa bảng của ta. Nhiều người không
đỗ đạt gì mà cũng giỏi chán ra đây.
Chẳng hạn như ngài đây, tôi nghe
tiếng cũng là bậc thám nho, học vấn
uyên bác lắm.

Bé (giọng khêu tồn) — Thưa ngài,
tôi cũng mới vỡ về dám ba chữ. Chẳng
qua cái nghè viết báo của chúng tôi
nó bắt buộc phải biết (ura mắt nhìn
Lẽ có vẻ chế nhạo, khinh bỉ).

Các (cười) — Phải, ngài nói chí
phải. Thế nào gọi là « ngôn luận
chi gia ». Thánh nhân đã dạy: « Dật
trở ngôn luận hảm chung tai, nỗi
bất khả kết khai chiết triệu dả hò. »

Bé (gật gật) — Vâng, chính thế.

Các — Lại như Lão-tử cũng có nói
ở trong Đạo-đức kinh: « Bặc khản
phản lệ khắc bất luận dã ». Thưa ngài
nghĩ thế có đúng không ạ?

— Thưa ngài, đừng lầm.
Lẽ — (hắng dăng để giấu tiếng cười).

Các — Thưa ngài, ngài có thuộc bài
thơ tú tuyệt của Đô-Phú nói về tài
ngôn luận không?

Bé — Thưa ngài dê thường không,
vì thi ca thì tôi không thích lắm.

Các — Thơ ca hay chứ lì. Sao ngài
lại không thích?

Bé — Vâng, hay thì vẫn hay. Vậy
ngài đọc cho chúng tôi nghe với.

Các (ngâm nga):
Số tiền đâu trùu độc khúc tiêu,
Lâu khau nghị luận ngọt nghè thiều,
Kỳ sâm hoặc chuyết bảo tung sủy,
Chưởng bột văn nhân quách bắt siêng(1).

Bé — Hay thực! Hạ đến quách bắt
siêu thì tuyệt! Phi Đô-Phú không ai
làm nổi.

Các — Đấy ngài coi, tôi nói có sai
đâu. Thưa ngài, nhà nho chúng mình
« nói có sách mách có chứng », chứ
không hề nói bậy.

Bé — Vâng, ngài nói rất phải.

Lẽ — (che mồm cười).

Các — Thưa ngài, bài thơ của Đỗ-
Phú cũng đồng nghĩa với câu Dương
Minh viết trong pho Đại ngôn tăm
nguyên.

Bé — Phải, Dương Minh giỏi lắm!
Dương Minh sống đời.. à.. đời...

Các — Bầm đời Hậu Tấn.

Bé — À vâng, đời Hậu Tấn.

Các (dừng dậy) — Thưa ngài, biện
luận văn chương với ngài tôi không
bao giờ chán. Nhưng bây giờ tôi còn
bận đi dạy mấy ông huyền học chữ
nho để thi lên tri huyền hạng ba (vái
chào Bé). Vậy xin kính chào ngài.

Bé — Không dám, chào ngài.

Các — Thưa ngài, chỗ bạn nho già
với nhau, ngài có cho phép chúng tôi
bàn với ngài một điều này không?

Bé (lẽ phép) — Có điều gì hay, xin
ngài cứ chỉ giáo cho.

Các — Thưa ngài, dùng chữ nho có
khi nguy hiểm lắm. Chỉ bằng từ này
ngài đừng « tả nho tự » và « ngôn nho
tự » nữa. (ra)

KỊCH II

Lẽ, Bé

Bé (chau nảy bảo Lẽ) — Anh đưa
thằng vô lê nào đến chơi tôi thế?

Lẽ — Ba Éch đấy mà anh không
biết à?

Bé — Ba Éch bên Phong-hóa ấy à?

Lẽ — Phải! hắn ta chỉ lém luốc đẩy
thời, chử chử nhất là mệt, hắn ta
cũng không biết. Mà chử nghĩa hắn
ta nói láo hết, cả bài thơ cũng láo.

Bé — (nói một mình) Thôi chết tôi
rồi! tôi mắc lốm rồi!

Hạ màn

KHÁI-HƯNG

(1) P. H. nhớ cũ cũ. Trác dịch bài thơ
này ra tiếng Anh.

NHÀ MÁY GẠCH HIỆU

HƯNG - KÝ

HƯNG - KÝ

SỐ 8, PHỐ CỦA ĐÔNG HÀNG GÀ, HANOI — GIẤY NÓI SỐ 347

NHÀ MÁY LÀM CÁC THỦ GẠCH TÂY, NGÓI TÂY

CÁC THỦ GẠCH NGÓI HIỆU

HƯNG - KÝ

Đều làm bằng đất xanh và đất
xét trắng rất tốt mà bán giá rất hạ

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

Quanh vụ bạc giả ở Hòa-bình

Hanoi — Viên thư ký sở Xe lửa Nguyễn-hữu-Tử tức phán Tè bị tình nghi là có liên can vào vụ bạc giả Hòa-bình đã bị bắt và giải lên Hòa-bình giao cho các viên chức trên ấy.

Việc đúc hào giả ở An-dương

Khám nhà bọn Vũ văn Uớc trưởng bộ và Vũ văn Nho làng Hạ do, huyện An-dương, bắt được nhiều tang vật như hào ván giả, hào con giả chừng bai mươi đồng, các khì cụ và các đồ bằng bạc nung ra để làm hào giả.

Mỗi người đã bị kết án hai năm tù và 100f tiền phạt.

Những nghị viên chính phủ cử tại Hanoi

Những ông sau này được cử làm nghị viên viện Dân biểu Bắc-kỳ tại thành phố Hanoi:

Ô.Ô. Đỗ Thận, Lê văn Cảnh, Trần văn Lai, Nguyễn Lễ.

Tại Hà-nam, ông Phạm bùi Cầm được (tái cử).

Ông Lê-Nguyễn được cử làm dân biểu chính phủ tại Haiduong.

Tin thêm về kho vàng ở Thanh-hóa

Theo dư luận của những người già cả ở trong hạt thì những tiền trinh và vàng bạc mò được ở dưới biển có lẽ bị chôn từ đời Tây-sơn.

Hai khẩu súng mò được đã đưa về Hanoi và giao cho nhà Bắc cõ.

Vụ Union Indochinoise

Hanoi — Hôm 11. 9 là lần thứ nhì báo U. I. ra trước tòa Thương-thẩm.

Bị truy tố về tội «phạm đến danh dự của các nhà đương chúa Pháp vì đã đăng một bài nhan đề là «L'évacuation de l'Indochine», ông Bùi ngọc Ái quản lý báo U. I. bị kết án ba tháng tù án treo và 500f tiền phạt.

U. I. và Essor ra tòa Trừng trị

Ngoài việc đã bị суд trên tại Thương-thẩm, ông Ái còn bị cáo về tội «đang bài có tinh cách làm rối cuộc tri an» vì đã đăng bài «L'appel à nos sœurs» (cảnh cáo phụ-nữ).

Ông Ng. v. Tám, chủ nhiệm báo Essor, ngoài việc cũng đăng bài như báo Union, còn bị truy tố về một bài thứ hai: phê bình một đoạn văn của bà André Viollis.

ĐA CÓ BÁN

ANH VỚI EM THƠ MỚI

CỦA NGUYỄN LAN-SƠN

NGUYỄN-VĂN-DZINH xuất-bản

«Xem thơ ông Lan-Sơn... Ta tưởng chừng như không phải là đọc câu thơ mà là được nghe tiếng thở giải đau đớn, xa-xăm của nhà thi-sĩ về ái-tình kia».

(Nhật-lân ngày 4 Juillet 1934)

THƯ VÀ NGÂN PHIẾU XIN GỬI CHO:

HIỆU SÁCH MAI-LĨNH

62, Av. Paul Doumer Haiphong

Hai ban đồng nghiệp đã phải ra trước tòa Trừng trị hôm 12. 9, nhưng cả ba việc hiện còn hoãn.

Hồ sơ vụ giấy bạc giả Hòa-bình đã gửi về Hanoi

Hanoi — Cuộc dự thẩm vụ giấy bạc giả Phạm bá Rong tại Hòa-bình đã xong, nên hồ sơ đã gửi về Hanoi, giao cho phòng Luật tội.

Ông chủ đồn điền Bắc-nội chưa tám khẩu súng không có giấy phép

Haiphong — Các nhà chuyên trách khám nhà ông Klieber, quản lý đồn điền Bắc-nội (Haiduong) bắt được tám khẩu súng trộn không có giấy phép.

Đối việc này, tòa Trừng trị sứ ông một cách rất khoan hồng: một tháng tù án treo, 200f tiền phạt, còn tám khẩu súng bị tịch biên, vì ông đã có công giúp nhà nước bắt được nhà cách mệnh Nguyễn-thái-Học hồi février năm 1930.

Đại hội nghị kinh tế và tài chính

Theo bạn đồng nghiệp «L'Impartial» thì Đại hội nghị kinh tế và tài chính năm

nay sẽ nhất định họp tại Saigon vào cuối tháng Décembre, ngày họp chưa nhất định.

Quan Phó toàn quyền Châtel sẽ trở ra Bắc để khánh thành Hội chợ Hanoi.

Nếu không có việc gì cần ở ngoài Bắc, quan Toàn quyền Robin sẽ ở lại Nam-kỳ cho đến cuối năm.

Tại Hanoi sắp có nhà chứa tối tân như ở Paris

Một viên chức Hanoi đã yêu cầu với thành phố cho phép nay mai mở một nhà chứa hợp vệ sinh như ở bên Pháp, do một người chủ nhà sắm đứng chủ trương. Trong tiệm có bán đủ các thứ giải khát như rượu champagne, và có đặt các bàn con và ghế để ngồi.

TIN TRUNG-HOA

Nhân dân Nhiệt-hà liên hiệp đánh Nhật

Quân Nhật đã chiếm được Nhiệt-hà, nhưng chưa dám vào quá các nơi dân gian. Nhân dân huyện Triều-dương đối với Nhật trước sau vẫn không chịu khuất.

Hội Văn-Quốc Tiết-Kiệm

Hội tư bản dưới quyền kiểm soát của quan Toàn-quyền Đông-pháp

Vốn của hội là :

1.000.000 lượng bạc Thượng-Hải và 8.000.000 quan tiền Pháp

XỔ SỐ HỒI VỐN CHO PHIẾU TIẾT KIỆM NGÀY 28 AUOT 1934

Chủ tọa : Ông Soulet, Tổng-ly nhà Pháp-Hoa ngân hàng ở Saigon
Dự kiến : ông Mont và Nguyễn-văn-Khuong và có quan Thanh tra đương quyền kiểm soát của các hội tư bản

Phiếu số	Cách thức số 2 — Bộ số 773 đã xổ trúng	
773	Ông Huỳnh-công-Danh ở Phnompenh	\$1.000,00
8146	Ông Lunhi ở Cainbum	1.000,00
5951	Ông Văn-công-Liên ở Phanhiết	500,00
16748	Ông Lê-quy-Hậu ở Yênbay	500,00
18387	Ông Hoàng-nhất-Tân ở Haiphong	500,00
11555	Ông Lê-văn-Vy ở Hanoi	250,00
13766	Ông Nguyễn-văn-Nghi ở Cao-bang	250,00
1473	Ông Nguyễn-văn-Hiệu ở Sơn-tây	250,00
2012	Cách thức số 3 — Bộ số 160 đã xổ trúng	
190	Ông Nguyễn-trọng-Thi ở Hanoi	500,00
	Bà Lê-thị-Thoi ở Mỹ-tho	520,00
1415	Xổ số chia tiền lời cho hạng phiếu số 3	
1418	Số tiền chia là : 435\$28	
1428	Ông Delorge Leopold ở Hanoi	108,82
1429	Ông Nguyễn-viết-Nhuận ở Huế	108,82
	Ông Trần-danh-Thanh ở Hải-ninh	108,82
	Ông Nguyễn-quang-Chinh ở Hanoi	108,82
820B	Xổ số hoàn vốn gấp bội cho hạng phiếu số 5	
820A	Ông Lân-văn-Hue ở Sadec	2.500,00
7523	Phiếu không đóng tiền tháng	
2865A	Xổ số hoàn nguyên vốn cho hạng phiếu số 5	
5707A	Bộ số 2759 đã xổ trúng	
4738A	Ông Ha van Bastiste ở Tayninh	1.000,00
	Bà Lê-thị-Sang ở Biên-hòa	200,00
	Ông Nguyễn-văn-Ninh ở Bắc-ninh	200,00
	Phiếu không đóng tiền tháng	
9506A	Xổ số miễn góp cho hạng phiếu số 5	
1746A	Bộ số 1628 đã xổ trúng	
6946A	Ông Nguyễn-xiân-Nung ở Haiphong	500,00
12684A	Ông Hồ-Duy ở Nghệ-An	200,00
12667A	Ông Lacsi ở Phnompenh	200,00
3505A	Cô Ton-nu Thoại Arh ở Saigon	200,00
6127A	Rhiếu Vô danh ở Saigon	200,00
8169A	{ 3 phiếu này không đóng tiền tháng	

Số tiền hoàn vốn gấp bội cho hạng phiếu số 5 về tháng Sep'embre định là 5.000\$00

Kỳ xổ số sau nhằm vào ngày thứ sáu 28 Septembre 1934

phục, quân Nhật phái đại đội đến đánh, nhân dân hợp sức trống lại. Quân Nhật chết hơn 1.000 người và bị bắt đến 200.

Hai bên đã điều đình không xâm phạm

Phản đối việc người Nga làm ở đường sắt Trung-dông bị ngược đãi.

Nga đã phản đối Nhật về việc người Nga làm ở đường sắt Trung-dông bị ngược đãi, trong số đó có một người dân bà Nga ở Sát-cáp-nhĩ bị cảnh sát Nhật bắt giam và tra khảo rất tàn nhẫn.

Travart

Do họa-sĩ Bloc làm giám-đốc chuyên-môn, giúp các ngài mọi việc về quảng-cáo, trang hoàng nhà cửa và nhận các việc thuộc về công nghệ.

Xin mời lại phòng giấy hoặc viết thư thương lượng với M. Bùi-Thiều số 6 phố Tô-Tịch Hanoi.

Sách mới

Fanz báo mới tiếp được cuốn «Le français par soi-même» của ông Nguyễn-hoà-Đinh, kiêm học Phúc-yên.

Xin cảm ơn tác giả và giới thiệu cuốn sách này (giá 200 trang, giá 0p80) cùng độc giả P. H.

CUỘC XỔ SỐ CÔNG-THẢI LẦN THỨ 50

Sáng nay, tại nhà Tài-chánh, có cuộc xổ số Công-thải lần thứ 50.

Những số sau đây được trúng :

4.3.155	103.063
123.227	19.997
26 số trúng 500p.:	
28.547	115.262
68.726	72.2'5
61.312	16.257
28.244	17.415
23.951	86.863
93.751	74.037
57.586	106.270

Những phim pháp và ngoại quốc có giá trị kẽ sau đây sắp chiếu tại rạp :

PALACE

DACTYLO DE MARIE — Tài tử Jean Murat — Armand Berard và Marie Glory.

CES MESSIEURS DE LA SANTÉ — Tài tử RAIMU. L'HOMME INVISIBLE.

LA GRANDE CAGE — Tài tử Anita Page.

LAC AUX DAMES — Tài tử Jean Pierre Au-mont — Rosine Deréan và Simone Simon.

NU COMME UN VER — Tài tử Georges MILTON.

LA BATAILLE — Tài tử Charles Boyer và Annabella vân vân.....

OLYMPIA

Ngày nào cũng chiếu buổi ban ngày từ 5 giờ 45.

Chủ Nhật chiếu hai buổi ban ngày 2 giờ và 5 giờ.

Thứ năm, chiếu hai buổi ban ngày 2 giờ và 5 giờ 45.

Đêm bắt đầu chiếu từ 9 giờ 15.

CHIẾU TOÀN PHIM HAY — GIÁ VÀO XEM HÀ

PHONG-HÓA GIAO VIỆC QUẢNG CÁO CHO

C. P. A.

(Comptoir de publicité artistique)

QUẢNG CÁO MỸ THUẬT

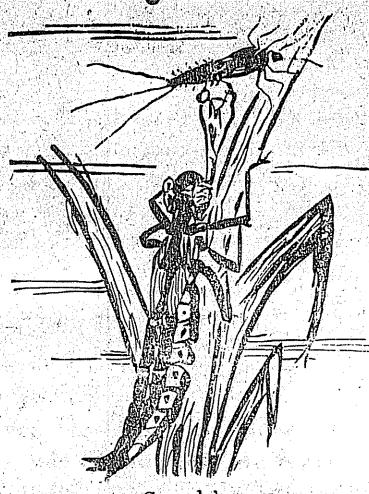
Vậy ai muốn đăng quảng cáo vào báo Phong-hoa xin cứ lai thương lượng cùng ông Nguyễn-trọng-Trac

1 Boulevard Carnot Hanoi

Nhà xuất bản Đời-Nay và lập báo

Ngày-Nay (sắp xuất bản) cũng giao việc quảng cáo cho C.P.A.

PHÂN BÈO MÂY

Con bá mu

Ta thường nói: «Ở bầu thì tròn, ở ống thì giải» mà cứ như tôi xét ra thì tất vì lẽ ấy nên «ở lẩn với bèo, kiếp cung lênh đênh».

Sau khi lập xong cái kế «giải y» ra khỏi nước, bà mụ hóa ra nàng chuồn. Nàng chuồn đậm cánh, tung hoành tưởng chừng trên chỉ có trời, dưới chỉ có đất, mà giữa chỉ có mình ta thôi. Ngờ đâu, một ngày qua, hai ngày qua, mấy trận giông tố vô tình kéo đến làm cho nàng vã không nổi cánh, đứng chẳng vững chân. Lúc đó, nàng mới biết cái «đời mới» nó đầy rẫy những sự hãi hùng. Nhưng những con phong ba ấy, nàng vốn đã có cái linh tính biết trước, nên vẫn minh trong những bụi khuất cành la, nàng còn tránh được. Nhưng còn các ác điểu, ác thú, nay chúng rình mò, mai chúng rình mò, chỉ chực nuốt sống mình thì nàng biết tính sao đây? Thà cứ làm nhà đạo-đức giả như trước thế mà yên thân. Càng gặp những bước phong trần, nàng càng nghĩ tới nước cũ. Nên nàng mới đậm cánh bay về...

Song, mặt nước vẫn «nghéch mắt» nhìn trời, đối với nàng có vẻ thờ ơ, lạnh lẽo! Gan ruột rồi bòi, nàng vỗ cánh lượn đi, lượn lại, mong có người doái hỏi đến. Nhưng «thân làm tội đời», ai thương! Má xưa kia, nàng có thương ai! Nàng cứ chập chờn trên mặt nước, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn theo cái bọt trời, hoặc cánh bèo nổi trên ngọn sóng. Rồi ngắm bóng mình, nàng thương cho cái thân nàng cũng đang bệnh bồng, còn phút nào hay phút ấy. Túi phận, nàng lại vỗ cánh vật vờ bay đi...

Bà mụ đổi hình thành chuồn chuồn

Tôi, thì tôi không biết tiếng chuồn-chuồn, nhưng là tay già đoán, nên tôi đoán rằng: câu hỏi ý kiến nàng về buổi «nhảy» vừa qua, rồi dần dần, cậu bàn đến cái nồng nỗi đắng thương của một cô gái giang hồ... như nàng.

Chừng nàng hiểu ý, cho nên viện có «trai gái không được đi đôi», nàng liền rẽ cánh về một bên. Hình như hiểu ý, muốn cho bạn khỏi nghi, cậu cũng tránh ra ngoài xa, nhưng để uốn mình, vỗ cánh, phô tài với nàng. Chẳng biết nàng có để ý đến khôn, mà nàng cứ cầm cõi bay hoài. Nhưng sức gái được bao nǎ? Gặp cành lau bên đường, nàng bèn rẽ cánh nghỉ ngoi.

Dịp đâu may mắn, cậu liền tiến lại chực theo phép lịch sự ở phương tây, giơ cánh đỡ. Nàng chàng bằng lòng thì cậu giơ đôi cặp ở đuôi chẹn ngay lấy cõi người yêu, rồi cánh khóa cánh, cậu nhắc bồng nàng lên, đem nàng đi, mặc nàng ha hổ rãy rụa. Bay mãi

Sau chot nhớ ra: giờ ăn đã quá. Câu vôi vàng cứ ầm nandleu như vậy mà săn đuổi bọn côn trùng bên bờ ao, sô bụi. Chè chén no nê rồi, cậu lại cắt cánh tung mây.

Có lẽ đến lúc đó, nàng mới biết tài cậu, nên nàng cứ nằm im, rồi, rồi một hồi sau, nàng sẽ sẽ, sẽ sẽ luồn cái đuôi cong cong qua chân tinh lang... như ý nói: thiếp quả yêu chàng!

Chẳng ngờ sau khi cô dã tò nỗi lòng bằng cái cách thành thực hơn hết ấy, cậu bỗng rời tay, rút cánh, «chuồn» thẳng, đè mặc nàng tro tro giữa đường. Nàng tung hửng, lượn quanh lượn quần chang biết đi đâu. Sau nghĩ: phận bèo bao quản gió mưa, nàng quả quyết lòn về sống cái đời lăng-mạn mà nàng mới được ném mùi. Rồi trong khi nàng đưa chị em nhảy nhót bay lượn, thì khôi tình xưa một ngày một lớn, lòng nàng cũng theo đó mà một ngày một nặng. Càng bay nhảy uốn éo không được nhẹ nhàng, nàng càng căm giận cái kẻ bạc tình đã reo cho nàng cái đau khổ.

Một hôm — cái hôm đau khổ nhất — nàng cố vùng rã hồ, ra ao, rồi víu lấy ngọn cỏ, cành lau, nàng thò đuôi xuống nước, tuôn bộc trứng ra, nhất định chẳng giữ chi cái nỗi đơn bạc.

Để xong, chắc mẩm thế nào lũ trứng kia chẳng sớm xa vào miệng cá, nên nàng cắt cánh bay thẳng, chẳng thèm đoái nhìn chi tối nữa.

Chút được gánh nặng, nàng hớn hở đi tìm chúng bạn lại đàn đùm như xưa...

Mày biết gì phải khai ra không tao bỏ tù.

Bầm quan lớn, con biết nấu sáo bò mẩy lại canh rau muống nấu mắm tôm.

Thì giờ qua, khách làng chơi một ngày một vắng. Rồi một buổi kia, trong đám chị em lẻ té chỉ còn mấy người, bóng nàng không thấy nữa. Nhưng nào ai đã để ý đến? Vì họ biết rằng cái kiếp chuồn-chuồn vẫn thế: nếu thịt, xương chẳng sớm chôn vào bụng chim, muông, rồi cũng đến tai hời tan nát vì tay thẳng ống bụng...

Chàng thứ XIII

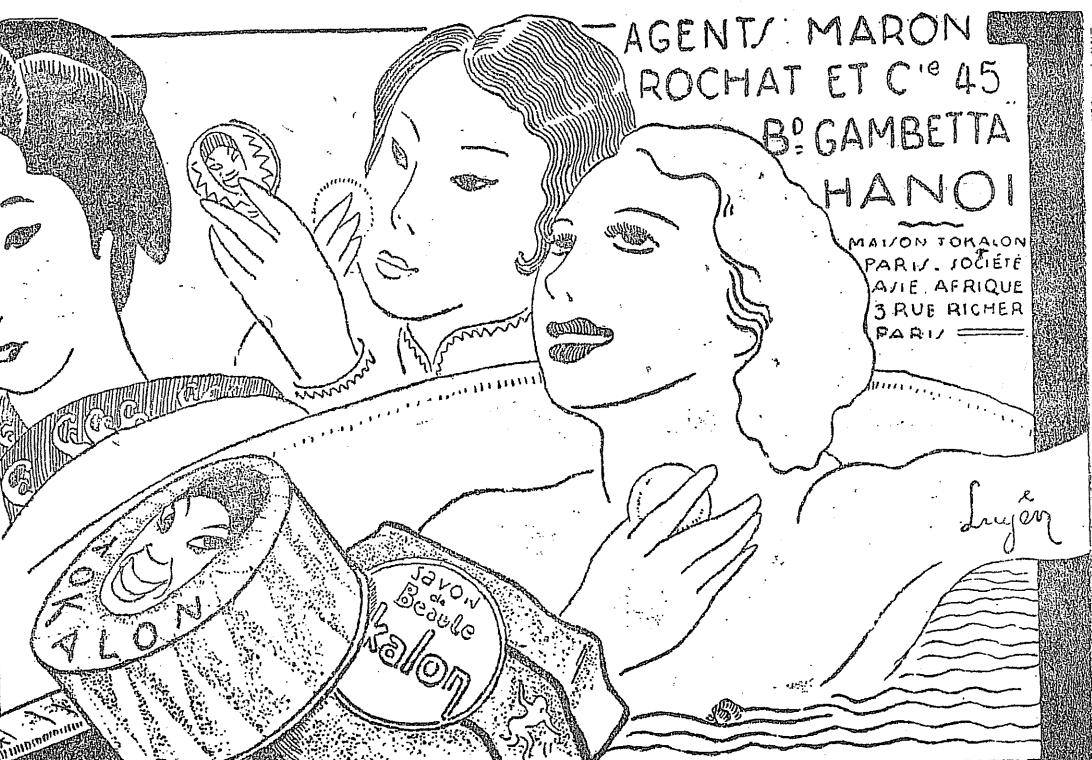
D SON

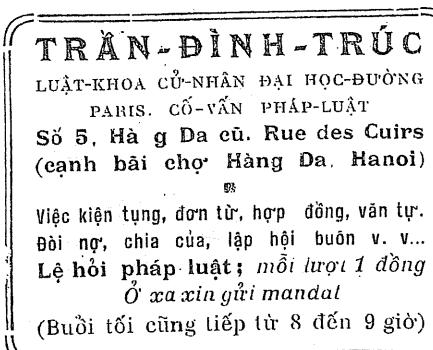
Người ốm — Thưa ông, tôi vẫn ăn ngon, vẫn ngủ kỹ nhưng...
Thằng thuốc — (dâng tri quen mõm). Ông cứ yên tâm, chỉ vài thang là khỏi ngay.

DAN BA ĐẸP TÂN
THƠI AI CÙNG
DUNG KEM
PHÂN SÁP
SÀ PHÒNG
TOKALON

TOKALON

VẼ HÌNH

Truyền-thần giỏi nhất

Giá 2\$99 chiêu khách

Bằng bút chỉ hay mực Tàu
Cờ giấy tời 50X60 (lớn hơn giá khác)
Các mẫu thuốc 5 p.00. Sơn-râu 8p.00. Vẽ
áo mũ trào phục chỉ hay mực 8p.00. Sơn-
râu 18p.00. Mẫu thuốc 1 p.00. Vẽ trông
người đủ các thứ như bên Tây 100p.00.

Chủ nhân đã học tại trường vẽ và đã
làm về nghề vẽ hơn 10 năm nay nên vẽ
rất giống, rất khéo và có cơ sở vững vàng
khắp nước đèn biêt. (Không như những
hàng không học vẽ cũng mở hiệu rồi du ốc
học trò của Nhựt-Nam nay tinh này mai
tinh khác để lừa người).

Gửi hàng theo cách linh hồn trao ngan.
Thơ hình, mandat đề: « NHẬT - NAM
HÓA - QUÁN 194 HÀNG GAI HANOI ».

SÂM NHUNG BỒ THẬN LẠC LONG

Trị thận hư, đau lưng mỏi gối, đại tiện
áo, tiểu tiện đục, mắt quáng tai ứ, tinh
loãng tinh lạnh, nhập phong không mạnh
kém huyết hiem con. Sau khi khỏi bệnh
tinh, hư hỏng nhiều chỗ về bộ phận sinh
đực, đều nên uống ngay thử thuốc Sâm
Nhung Bồ Thận của hiệu Lạc-Long sẽ bồi
sức lại rất mạnh.

Mỗi lọ giá 1\$00 – 12 lọ giá 10\$00

Ở xa gửi thư và Mandat về cho
M. Nguyễn - xuân - Dương viện thuốc
Lạc-Long, số 1, phố Hàng Ngang, Hanoi.

Y-SĨ TRẦN-VĂN-SANG

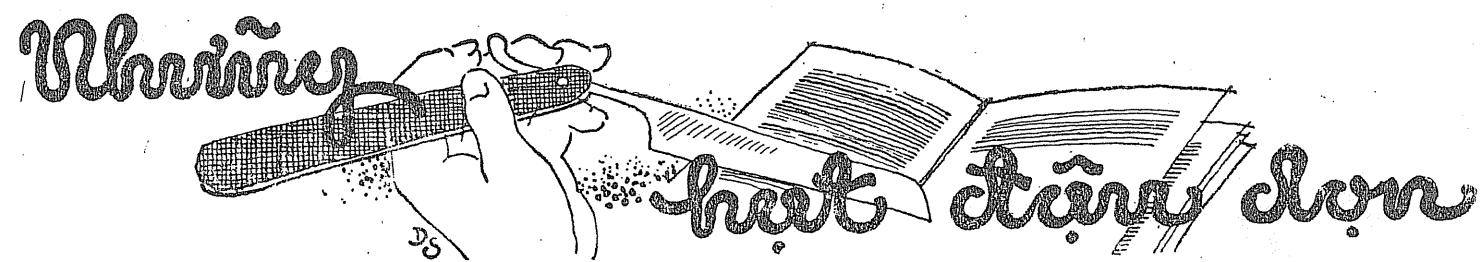
78. phố Hàng Giấy - Hanoi
Trước cửa chợ Đồng-xuân trong sòng
Người NAM KỲ mới mờ lần thứ nhất:

PHÒNG THẨM BỆNH

CHỮA ĐỦ MỌI BỆNH
Chuyên chữa bệnh phong tinh và đau mắt
Chữa mèo chóng khói!
Không tốn kém mấy.

NGĀ NƯỚC TRÊN CAN

Bệnh sốt rét ngā-nước, tuy là bệnh thường, thế mà khó chữa, nên chưa thấy thuốc nào công hiệu hoàn toàn, nay mới tìm ra được móm thuốc nam để chữa bệnh sốt nóng, sốt rét, sốt cách nhạt, ở nơi lam chướng, nước độc, bị ngā nước, báng, tích, v.v. gọi là thuốc (Pháp lanh-tán số 2) giá bán 0\$15, chỉ uống một ve lá khói liền, tuyệt căn, không tái phát được nữa. Bán tại nhà thuốc NAM-THIỀN-ĐƯỜNG, 46, phố Phúc-kiến Hanoi, số 140 phố Khách Nam Định, số 62 phố Cầu-đất Hải-phòng, Bảo-hưng-Long Phú-tho, Nguyễn-Long phố Nam-môn Ninh-bình, Tam-Hòa Nho-quan, Phúc-hưng-Long Thanh-hòa, Vĩnh-hưng-Tường Vinh, Vĩnh-tường Huế, Hoàng-tá Qui-nhơn, Trần-Cảnh, Quảng-gãi, Lê-nam-Hưng Phan-thiết, Thanh-thanh, 120 La Somme Saigon, và khắp các đại-lý các tỉnh xứ Đông-dương.

Tầm bậy!

Thanh niên số 27, «Dưới
bóng trăng soi»:

... Cái gì có tốn công tim
tôi mà được mời trọng, chứ
bỗng dưng đưa đến tự nhiên
là của thừa vô dụng...

Nói vậy thi ra những thoi
vàng, thoi bạc ở bể Sầm-son
mà anh thuyền chài tự
nhiên tìm thấy được, cũng
đều là của vô dụng cả hay
sao? Không biết tác giả thấy
những* của đó lại vứt nó
xuống bể hay là bỏ nó vào...
túi?

Cứ đi!

Cũng trong bài ấy:

... chí làm trai phải ngàn
dặm sông pha, vả đâu cũng
nước non nhà, mà Hà-thành,
Uông - bi bao xa? Đi! đi
là phải...

Thì cứ việc mà đi! nhưng
nếu tưởng ra được Uông-bi
mà thỏa được « chí làm trai
nghìn dặm sông pha », thế
thì chí khí nam nhi kẽ cũng
toát thật!

Tự nhiên!

Nhật Tân số 57, « Hải-
phòng »:

..... còn những khách du
lịch hoặc khích phong lưu,
một đời mới thấy mặt một
lần, thì hiếm lắm....

Cái đó tự nhiên rồi.
Không hiếm sao lại một đời
mới thấy mặt có một lần?

Số phận lợ

Cũng số báo ấy, «Những
cảnh khốn nạn»:

.... không biết rời ra cái
«chân vịt» của số phận nó
sẽ dây mình đi những

phương nào trong bốn bể....

Như vậy, «số phận» đích
là một con vịt, mà cho đến
cả câu này của tác giả cũng
lại là con vịt nữa!

Sự lạ!

Cũng vẫn số báo ấy, «Bầu
nghị trưởng»:

.... Một cái óc chỉ có thể
phun ra những truyện đe
tiện mà đòi đứng lên thay
mặt cả một xú thì cũng là
thật!

Lạ thật! vì cái óc đó có
mềm đẽ phun, có chân đẽ
đứng lên, lại đòi thay mặt
nữa thì thật là một sự lạ
có một không hai.

Ý vị quá

Loa số 31, «Têm móc túi»:

..... nhất là cái đồng hồ
chuyền cầm – cái đồng hồ
óng đem về làng, sẽ làm rõ
rất nhiều anh....

Thế thì cái đồng hồ đó
không phải là đồng hồ
chầm-cầm, nó là cái đồng
hồ.... quả quít!

Mập mờ...

Cũng trong bài ấy:

... Người dịch truyện này
cũng lấy làm lạ, hay là con
đê ấy hóa chuột cũng không
biết chừng... chó truyện ấy
thiên cõi không có được.

Nếu đã không có được,
thì sao lại còn biết chừng
đê hóa chuột? Mà cũng
chưa biết chừng dịch giả
hóa dại cũng có!

Con vật lạ!

Lục tinh tân văn số 4769.
«Đào chuột bắt đê»:

Cô Ba-Vành được cái giày quái tim của người bạn
thân tặng làm quà. Vậy người ấy đâu các bạn tìm
hộ, và người ấy là ai?

BÀI HÁT MỪNG BẮC KỲ NAM-TƯU

Ta về, ta tắm ao ta, Ao ta tắm mát rượu nhà uống ngon
Nghĩ thôi sống cạn đá mòn, Ai hay quốc-túy lại còn có nay

Nam nhân, nam-tửu

Ngrời Annam nay uống rượu annam.

Thát tha hồ cát chén với tri-ám,

Bồ nhở vung thương thầm bao những lúc.

Chất gạo cỏ say không nhức óc,

Hơi men cùng nhấp lại mềm môi.

Trải tang thương non nước đầy voi;

Còn chút đó cuộc đời chưa đáng chán.

Rót đầy chén, uống chơi cho can,

Hộ nhà Tiên, nào những ban Lưu-linh.

Yêu nhau một hớp cũng tình.

TÂN-DA NGUYỄN-KHẮC-HIẾU
CÔNG-TY RƯỢU VĂN-ĐIỀN lai cảo

Công-ty vừa nhận được bài hát trên này của nhà thi-sĩ Tân-da
gửi mừng. Vậy xin cõi nhời chân-trọng cảm ơn soạn-giả và đăng-dé
quốc-dân đồng-lâm.

POUDRE STOMACHIQUE DU SAINT ANDRÉ

là thuốc rất thần hiệu chữa các bệnh về dạ - dày.
Chữa được cả chứng đi táo. Không có vị gì độc,
uống lâu không hại, không quen.

ĐÂY MÃY THỰC LÀ THUỐC - TIÊU, UỐNG
BAO GIỜ CŨNG HIỆU NGHIỆM TỨC KHẮC

CÁCH UỐNG : Một hay hai thìa café, hòa vào một
ít nước, uống trước bữa ăn, ai cũng uống được

0 \$ 85 một lọ

Độc quyền bán tại hiệu bào-ché CHASSAGNE
55, Phố Tràng - Tiền, 55 — HANOI